

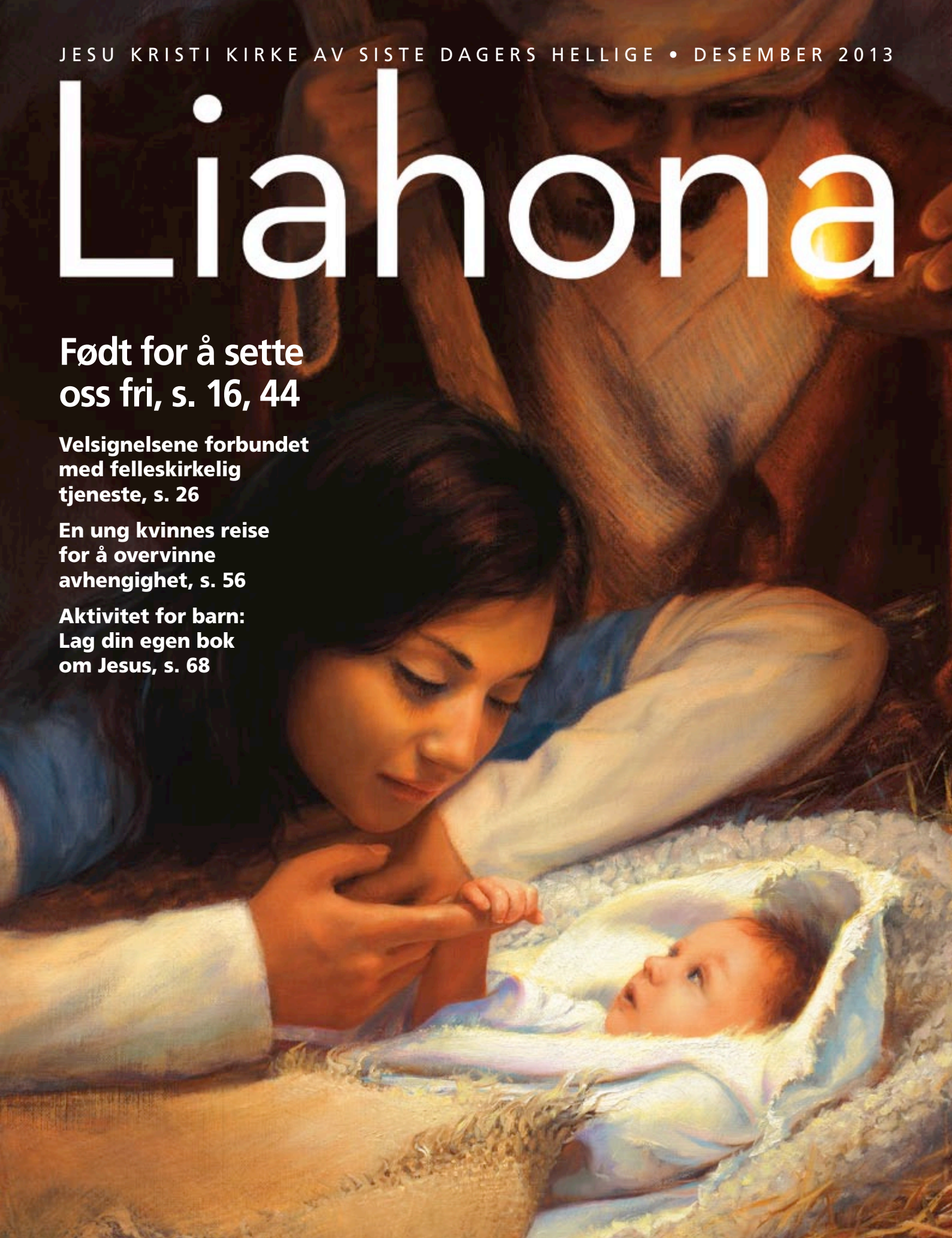
Liahona

**Født for å sette
oss fri, s. 16, 44**

**Velsignelsene forbundet
med felleskirkelig
tjeneste, s. 26**

**En ung kvinnes reise
for å overvinne
avhengighet, s. 56**

**Aktivitet for barn:
Lag din egen bok
om Jesus, s. 68**

“Da jeg så Joseph Smith, tok han himmelen, billedlig talt, og bragte den ned til jorden, og han tok jorden, løftet den opp og åpnet, klart og enkelt, det som hører Gud til, og det er det store ved hans misjon.”

President Brigham Young (1801-77), *Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe (1954), 458-59.

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Familie og venner for evig**
Av president Henry B. Eyring
- 7 Besøkende lærerinnens budskap Jesu Kristi guddommelige misjon: Den enbårne Sønn**

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: *Verdens lys*, av Jay Bryant Ward.
Siste omslagsside: *Hyrder fortalte om Jesu fødsel*, av Arthur A. Dixon. Annen omslagsside: Fotografi av Nauvoo Illinois tempel: Scott Jarvie Photography.

HOVEDARTIKLER

- 16 Kom, la oss ham prise**
Av eldste Bruce D. Porter
En oppfyllelse av en fordums profeti gir frihet til fangene og håp til den menneskelige familie.
- 22 Indeksering er vesentlig**
Av Jennifer Grace Jones
Kan noe så enkelt virkelig være utslagsgivende for familier rundt om i verden?
- 26 Bli bedre hellige ved å involvere seg i felleskirkelig arbeid**
Av Betsy VanDenBerghe
Hvordan vi ved å tjene sammen med personer fra andre trossamfunn kan bli bedre disipler.
- 32 Fra Mzungu til venn**
Av David Dickson
Godfrey ønsket ikke å ha noe med Kirken å gjøre før en haug kvister bidro til å forandre hans holdning.

- 34 Afrika – et kontinent med et skinnende håp**
Av Richard M. Romney
Afrika er et sted der vi kan se gjenopprettelsens håp utfolde seg.

AVDELINGER

- 8 Hva vi tror på: Herren vil komme tilbake til jorden i herlighet**
- 10 Våre hjem, våre familier: Hjelp barn å gjenkjenne Den hellige ånd**
Av Merrilee Browne Boyack
- 13 Undervis i Til styrke for ungdom: Omvendelse**
- 14 Nytt fra Kirken**
- 40 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 80 Til vi ses igjen: Reisen hjem**
Av Heather Whittle Wrigley

44

44 Julens løfte

Av eldste Robert D. Hales
*Hvilke løfter vi du gi din
 Frelser denne julen?*

*Se om du
 kan finne
 liahonaen som
 er gjemt i dette
 nummeret.*

*Tips:
 Barbereren
 vil hjelpe deg.*

60

48 Forbered dere til det annet komme

Av eldste Jeffrey R. Holland
*Siden vår evangelieutdeling er
 den siste og største, har vi ansvar
 for å forberede Kirken til å motta
 Guds Lam.*

52 Spørsmål og svar

Hvordan kan jeg motstå fristelse?

54 Til styrke for ungdom: Utsikten fra der veien slutter

Av eldste Bradley D. Foster
*Dere kan omvende dere. Og når
 dere gjør det, blir alt bedre.*

56 Ikke lenger avhengig: Min reise for å overvinne pornografi

Navn ønskes ikke oppgitt
*Som ung kvinne tenkte jeg aldri
 at jeg ville streve med pornografi.*

58 Mer enn en hjelpegutt

*Tror du at du bare er en hjelpegutt
 når det gjelder hjemmelærervirk-
 somhet? Tro om igjen.*

60 Stå på hellige steder

*Fotografier fra hele verden
 viser hvordan ungdom står
 på hellige steder.*

64 En kjær julesang

By C. G. Lindstrom
*Da en søster gikk frem for å synge,
 wiltyte jeg på at sangen ville være
 noe bra. Jeg tok feil.*

67

66 Min bror misjonæren

Av Kevin V.
*Nå hadde jeg mitt eget rom.
 Jeg kom vel ikke til å savne
 min bror – eller hva?*

67 Et spesielt vitne: Hvorfor er det så viktig å tilbringe tid med vår familie?

Av president Boyd K. Packer

68 Bring Primær hjem: Jeg vet at Jesus Kristus vil komme igjen

71 Vår side

72 De venter på Jesus

Av Matthew D. Flitton
*Hvor var Jesusbarnet? Vi kunne
 ikke feire jul uten ham.*

74 På vei vestover: Dette er stedet!

Av Annie Beer

76 For små barn

81 Portrett av en profet: Joseph Fielding Smith

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Rådgivere: Mervyn B. Arnold, Shayne M. Bowen,
Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr.

Administrerende direktør: David T. Warner

Director of Family and Member Support:

Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr,
LaRene Porter Gaunt

Writing and Editing Team: Susan Barrett, Brittany Beattie,
David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton,
Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff,
Jennifer Grace Jones, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekir,
Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott,
Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen,
Susan Loftgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare,
K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykk: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Stephen R. Christiansen

Oversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,
Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller

adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett:
liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»

eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk,
tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, fijiensk, finsk,
fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk,
japansk, kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallesisk,
mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk,
ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hypptigheten varierer for de
forskjellige språkområder.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i Liahona kan kopieres til ikke-

kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan

ikke kopieres hvis det er påført anmerking om at kopiering ikke

er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property

Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA;

e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

December 2013 Vol. 77 No. 12. LIAHONA (USPS 311)

Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North

Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price

is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.

Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice

required for change of address. Include address label from a

recent issue; old and new address must be included. Send USA

and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center

at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.

Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be

taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information:

Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address

changes to Distribution Services, Church Magazines,

P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ideer til familiens hjemmeaften

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er to eksempler.

FOTOILLUSTRASJON: DAVID STOKER

“Hjelp barn å gjenkjenne Den hellige ånd”, side 10: Etter at dere har gjennomgått denne artikkelen, kan du overveie å planlegge aktiviteter ved hjelp av hørsel, syn og bevegelser som vil hjelpe barna dine å lære hvordan Den hellige ånd taler til dem. Dere kan lese og rollespille juleevangeliet. Dere kan lære salmer og Primær-sanger om Frelserens fødsel og fremføre dem for venner og naboer. Dere kan se på bilder av Frelseren sammen eller sette en julekrybbe på et godt synlig sted hjemme hos dere. Dere kan planlegge en tjenesteaktivitet for familien. Hva dere enn velger å gjøre, kan du hjelpe dine barn å forstå når de føler Ånden.

“Bli bedre hellige ved å involvere seg i felleskirkelig arbeid”, side 26: Overvei å finne en måte å arbeide sammen med et annet trossamfunn på ved juletider. Dere kan slå dere sammen med en annen kristen familie for å lese juleevangeliet eller gjøre en tjeneste. Dere kan invitere en familie fra et ikke-kristent trossamfunn til familiens hjemmeaften og etter tur lære om hverandres tro og tradisjoner. Overvei å drøfte med dine barn etterpå hvilke sannheter de lærte av deres venner.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet av Kirkens materiale er tilgjengelig på mange språk på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Afrika, 32, 34

Barn, 10

Bekjennelse, 54

Biskoper, 54

Den hellige ånd, 10

**Det annet komme, 8, 48,
68, 72**

Evangelieutdelinger, 48

Familie, 10, 66, 67

Frihet, 16

Fristelse, 52, 56

Funksjonshemninger, 64

Handlefrihet, 52

**Hjemmelærervirksomhet,
58**

**Jesus Kristus, 7, 8, 16,
48, 68**

**jul, 4, 16, 40, 41, 43, 44,
64, 72, 76**

Kritikk, 80

Medier, 56

Medlidenhet, 80

Misjonærarbeid, 4, 32, 34

Moral, 56

**Omvendelse, 13, 16, 54,
56**

Pakter, 44

Pionerer, 34, 74

Pornografi, 56

Primær, 71

Profeter, 34, 48

Profeti, 44

Slektshistorie, 22

**Smith, Joseph Fielding,
81**

Tempelarbeid, 22

Tilgivelse, 54

Tjeneste, 26, 32, 58

Undervisning, 10

Av president
Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det første presidentskap

FAMILIE OG VENNER FOR EVIG

Hvor du enn bor, har du venner som søker den større lykke du har funnet ved å etterleve Jesu Kristi gjengitte evangelium. De er kanskje ikke i stand til å beskrive denne lykken med ord, men de forstår den når de ser den i ditt liv. De vil være ivrige etter å få vite hva som gir denne lykken, spesielt når de ser at også du møter prøvelser slik de gjør.

Du har følt lykke når du har holdt Guds bud. Det er den lovede frukt av å etterleve evangeliet (se Mosiah 2:41). Du adlyder ikke trofast Herrens bud for å bli sett av andre, men de som legger merke til din lykke, blir forberedt av Herren til å høre den gode nyheten om evangeliets gjengivelse.

De velsignelser du har mottatt, har gitt deg forpliktelse og fantastiske anledninger. Som en paktens disippel av Jesus Kristus er du forpliktet til å gi andre anledning til å finne større lykke, spesielt dine venner og familiemedlemmer.

Herren så din anledning og beskrev din forpliktelse med følgende bud: "Det tilkommer enhver som er advart, å advare sin neste" (L&p 88:81).

Herren gjør dette budet lettere å adlyde gjennom den forandring som finner sted i deg når du aksepterer og etterlever Jesu Kristi evangelium. Dette fører til at du får større kjærlighet til andre og et sterkere ønske om at de skal oppleve den samme lykke som deg.

Ett eksempel på denne forandring er hvordan du reagerer på anledningen til å bidra i Herrens misjonærarbeid. Heltidsmisjonærer lærer raskt at de kan forvente et positivt svar på en anmodning om en henvisning fra en som er virkelig omvendt. Den omvendte higer etter at venner og familiemedlemmer skal ta del i deres lykke.

Når menighetens misjonsleder eller misjonærene ber om navn på noen de kan undervise, er det en stor kompliment til deg. De vet at venner har sett din lykke, og derfor har disse vennene blitt forberedt til å høre og velge å akseptere evangeliet. Og de har tillit til at du vil være den vennen de trenger når de kommer inn i Guds rike.

Du trenger ikke frykte for at du vil miste venner ved å invitere misjonærene til å treffe dem. Jeg har venner som avviste misjonærene, men som har takket meg gjennom

mange år for at jeg tilbød dem noe som de visste var så dyrebart for meg. Du kan få venner for hele livet ved å tilby evangeliet, som de ser har gjort deg lykkelig. La aldri en anledning gå fra deg til å invitere en venn og spesielt et familiemedlem til å velge å følge planen for lykke.

Det finnes ikke noen større anledning til en slik invitasjon enn i Kirkens templer. Der kan Herren tilby frelsens ordinanser til våre forfedre som ikke kunne motta dem i livet. De ser ned på deg med kjærlighet og håp. Herren har lovet at de vil få anledning til å komme inn i hans rike (se L&p 137:7-8), og han lar deg føle kjærlighet til dem i ditt hjerte.

Mange av dere har følt gleden ved å tilby templets ordinanser til andre,

slik du også gjør når du gir navn på personer som misjonærene kan møte. Du har følt enda større glede ved å utføre ordinanser for din forfedre. Det ble åpenbart for profeten Joseph Smith at vår evige lykke bare er mulig hvis vi tilbyr våre forfedre denne velsignelsen gjennom stedfortredende tempelordinanser (se L&p 128:18).

I julen vendes våre hjerter til Frelseren og den glede hans evangelium har gitt oss. Vi viser ham best vår takknemlighet når vi tilbyr andre denne lykken. Takknemlighet blir til glede når vi gir navn til misjonærer og når vi tar våre forfedres navn til templet. Dette tegn på vår takknemlighet kan gi oss venner og familier som varer for evig. ■

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

President Eyring forklarer at vi kan vise vår takknemlighet for Frelseren ved å dele evangeliet med andre. Du kan drøfte med dem du underviser hvordan evangeliets gave har vært til velsignelse for dem. Overvei å oppfordre dem til, med bønnens hjelp, å identifisere dem som de ønsker å dele evangeliets gave med, og hvordan de kan gjøre dette.

Bær vitnesbyrd

Du kan dele evangeliets gave denne julen ved å gi en venn eller nabo et eksemplar av Mormons bok med ditt vitnesbyrd skrevet inni. Følg disse skrittene for å gjøre den klar:

1. På et papirark streker du opp et rektangel (11½ x 16½ cm) og ber en voksen hjelpe deg å klippe det ut.
2. Sett inn et bilde av deg selv – enten en tegning eller et fotografi – øverst på siden.
3. Skriv ditt vitnesbyrd under bildet.
4. Be en voksen hjelpe deg å feste papirarket på omslagssiden inne i Mormons bok.

UNGDOM

Kunne jeg gi bort en Mormons bok?

Av Josh Arnett

Da jeg gikk første år på videregående skole, oppfordret Seminar-læreren min klassen til å gi bort eksemplarer av Mormons bok til venner som ikke var medlemmer. Selv om jeg var utrolig sky, godtok jeg oppfordringen.

Det tok meg et par dager å fatte mot, men til slutt ga jeg min venninne Britny boken i spisepausen og bar et kort vitnesbyrd. Britny takket meg for boken.

Etter skoleåret flyttet Britny, men vi holdt kontakt. Hun fortalte meg om sin nye skole og at nesten alle hennes venner var medlemmer av Kirken, men hun snakket

aldri om noe åndelig med meg.

Dette forandret seg før jeg reiste på misjon. Jeg fikk beskjed fra Britny om at hun hadde store nyheter: hun skulle bli døpt, og hun ønsket å takke meg for at jeg var hennes venn og for å ha vært et godt eksempel.

Gud ledet en fryktsom 15 år gammel gutt uten noe misjonærerfaring til å dele evangeliet med en som Han visste ville akseptere det. Jeg vet at ved å lytte til Ånden kan vi alle finne personer rundt oss som venter på å lære om det gjengitte evangelium. Jeg vet at om vi hjelper til med å bringe bare

én person til Herren, "hvor stor skal ikke [vår] glede være med ham [eller henne] i [vår] Faders rike!" (L&p 18:15).

Forfatteren bor i Washington, USA.

Studer ydmykt dette stoffet og søk å få vite hva du vil dele. Hvordan vil det å forstå Frelserens liv og misjon styrke din tro på ham og velsigne dem du våker over som besøkende lærerinne? Du finner mer informasjon på reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi guddommelige misjon: Den enbårne Sønn

Dette er en del av en serie Besøkende lærerinnens budskap som beskriver aspekter ved Frelserens misjon.

Vår Frelser, Jesus Kristus, kalles den enbårne Sønn fordi han er den eneste på jorden som ble født av en jordisk mor og en udødelig Fader. Han arvet guddommelige krefter fra Gud, sin Fader. Fra sin mor, Maria, arvet han dødelighet og var underlagt sult, tørst, tretthet, smerte og død.¹

Fordi Jesus Kristus er Faderens enbårne, var han i stand til å legge ned sitt liv og ta det opp igjen. Skriftene lærer at "gjennom ... Kristi forsoning" kan vi "få en oppstandelse" (Jakobs bok 4:11). Vi lærer også at alle "kunne oppstå i udødelighet til evig liv" hvis vi "ville tro" (L&P 29:43).

Når vi forstår mer fullt ut hva det betyr for Jesus å være Faderens enbårne Sønn, vil vår tro på Kristus styrkes. Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum har sagt: "Tro på Jesus Kristus er overbevisning

og forsikring om (1) hans status som Guds enbårne sønn, (2) hans altomfattende forsoning og (3) hans bokstavelige oppstandelse".² Profeter i vår tid har vitnet: "[Jesus Kristus] var ... den enbårne Sønn i kjødet, verdens Forløser."³

Fra Skriftene

Johannes 3:16; Lære og pakter 20:21-24; Moses 5:6-9

NOTER

1. Se *Evangeliets prinsipper* (2009), 52-53.
2. D. Todd Christofferson, "Building Faith in Christ," *Liahona*, sept. 2012, 13.
3. "Den levende Kristus – apostlenes vitnesbyrd", *Liahona*, april 2000, 2-3.

Tro, familie, hjelp

Fra vår historie

I Det nye testamente leser vi om kvinner, både navngitte og ikke navngitte, som utøvde tro på Jesus Kristus, lærte og etterlevde hans læresetninger og vitnet om hans tjenestegjering, mirakler og storhet. Disse kvinnene ble eksemplariske disipler og viktige vitner i arbeidet med å frelse sjeler.

Eksempelvis bar Martha et sterkt vitnesbyrd om Frelserens guddommelighet da hun sa til ham: "Jeg tror at du er Messias, Guds Sønn, han som skal komme til verden" (Johannes 11:27).

Noen av de tidligste vitner om Frelserens guddommelighet var hans mor, Maria, og hennes kusine Elisabet. Kort tid etter at engelen Gabriel hadde besøkt Maria, besøkte hun Elisabet. Straks Elisabet hørte Marias hilsen, ble hun "fylt med Den Hellige Ånd" (Lukas 1:41) og bar vitnesbyrd om at Maria ville bli Guds Sønnens mor.

Hva kan jeg gjøre?

1. Hvorfor er det viktig for meg å forstå Jesu Kristi roller?
2. Hvordan kan vi styrke vår tro når vi holder våre pakter?

HERREN VIL KOMME TILBAKE TIL JORDEN I HERLIGHET

Alt vi gjør i Kirken – misjonærarbeid, slektshistorie og tempelarbeid, underviser i evangeliet, lever Kristus-lignende liv – forbereder oss og andre til evig liv og til Herrens annet komme.¹

Hans første komme – Hans liv på jorden – var det relativt få mennesker som var vitne til. Når han kommer tilbake “med kraft og stor herlighet”, vil hele menneskeheten være vitne til det (L&p 29:11). Det annet komme vil innlede tusenårsriket, da Frelseren vil “bo i rettferdighet hos menneskene på jorden i tusen år” (L&p 29:11).

Skriftene beskriver mange hendelser som vil finne sted før Det annet komme. Noen av dem inkluderer:

- Det store frafall, et frafall fra sannheten (se 2 Tessalonikerbrev 2:1-3; 2 Timoteus 4:3-4).
- Evangeliets og prestedømmets gjengivelse, samt Mormons boks fremkomst (se Jesaja 29:4-18; Apostlenes gjerninger 3:19-21).
- Evangeliet som blir forkynt over hele verden (se Matteus 24:14).
- En tid med krig, ugudelighet og naturkatastrofer (se Matteus 24:6-7; 2 Timoteus 3:1-7).
- “Underfulle tegn på himmelen og på jorden” (Joel 2:30; se også Matteus 24:29-30; L&p 29:14-16; 49:23).

Selv om vi kan se tegn på at hans annet komme er nær, vet ingen

nøyaktig når Herren vil vende tilbake: “Timen og dagen kjenner intet menneske, ikke engang englene i himmelen, heller ikke skal de vite det før han kommer” (L&p 49:7).

Noen vil ikke være forberedt på Frelserens gjenkomst. Det vil være en fryktens tid for de ugudelige, men en fredens og triumfens tid for de rettferdige. Derfor har Skriftene og profeter i de siste dager lært oss å leve slik at vi vil være forberedt til å møte vår Frelser uansett når han kommer igjen. Herren forkynte:

“På den dag jeg kommer i min herlighet, skal lignelsen oppfylles som jeg fortalte om de ti jomfruer.

“For de som er kloke og har mottatt sannheten og har antatt Den Hellige Ånd som sin veileder og ikke er blitt ført vill, – sannelig sier jeg dere, de skal ikke bli hugget ned og kastet i ilden, men skal utholde dagen” (L&p 45:56-57; se også Matteus 25:1-13). ■

For mer informasjon, se Lukas 21; 2 Peter 3; Lære og pakter 45:16-52; 88:87-107; 133:17-56.

NOTE

1. Se for eksempel David A. Bednar, “Barnas hjerter skal vendes”, *Liahona*, Nov. 2011, 24; og Neil L. Andersen, “Verden må forberedes for det annet komme”, *Liahona*, mai 2011, 49.

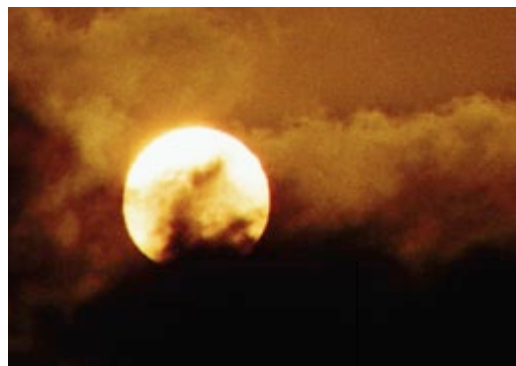

“Vi vitner om at [Jesus Kristus] en dag vil komme tilbake til jorden. ‘Herrens herlighet skal åpenbares, og alt kjød skal se det’ (Jesaja 40:5). Han vil regjere som Kongenes konge og Herrenes herre, og ethvert kne skal bøye seg, og hver tunge skal prise ham. Enhver av oss skal stå for å bli dømt av ham etter våre gjerninger og vårt hjertes ønsker.”

“Den levende Kristus – Apostlenes vitnesbyrd”, *Liahona*, april 2000, 3.

Før det annet komme vil det finne sted jordskjelv, uvær og lyn og torden, og havets bølger vil skylle "over sine bredder" (se L&p 88:89-90).

"Solen skal forvandles til mørke og månen til blod, før Herrens dag kommer, den store og forferdelige" (Joel 2:31).

Frelseren vil vende tilbake i herlighet: "Så stor skal herligheten ved hans nærvær være, at solen skal skjule sitt ansikt i skam" (L&p 133:49).

Frelseren vil stå på Oljeberget, og jødene vil spørre: "Hva er disse sår i dine hender og i dine føtter?" Han vil svare: "Disse sår er sår jeg fikk i mine venners hus. ... Jeg er Jesus som ble korsfestet." (Se L&p 45:48-52.)

De rettferdige vil oppstå og bli tatt opp for å møte Frelseren i skyene (se L&p 88:95-97).

HJELP BARNA Å GJENKJENNE DEN HELLIGE ÅND

Av Merrilee Browne Boyack

Vi kan bruke de forskjellige måtene Den hellige ånd kommuniserer på, til å hjelpe våre barn å utvikle vitnesbyrd.

Som foreldre til fire sønner søker min mann og jeg alltid etter måter å hjelpe våre barn til å føle Ånden og få et vitnesbyrd. På en uvanlig måte kom vi til å forstå hvordan det kunne gjøres. Jeg sto i en forretning da jeg mottok tilskyndelsen.

Vår eldste sønns karakterer i samfunnskunnskap ble dårligere. Vi hadde snakket med ham om det, oppmuntret ham til å studere hardere, men det var fremdeles ingen fremgang å spore. Vi hadde bedt om ideer til hvordan vi kunne hjelpe ham. En dag i en bokhandel fikk jeg en sterk innskyttelse til å kjøpe en bok fra en stabel bøker som var på salg.

Boken handlet om hvordan hver enkelt av oss har vår spesielle læremåte. Mange lærer visuelt, det betyr at de lærer best ved det de ser. Disse er ofte glad i kunst og i å lese. Noen lærer best gjennom hørselen. De tar til seg informasjonen mest effektivt når de hører den. Disse er ofte svært glad i musikk. Og så er det noen som lærer best kinestetisk. De lærer best når det benyttes bevegelser og aktivitet. Disse strever noen ganger på skolen når lærere insisterer på at de skal sitte rolig. De lærer

best når de beveger seg omkring.

Der var svaret! Vår sønn var helt opplagt en som lærer gjennom hørselen – han elsket musikk og å snakke! Vi oppdaget at han ofte ble tatt ut av klassen til andre aktiviteter når det ble undervist i samfunnskunnskap, og

læreren ba ham deretter dra hjem og lese stoffet. Han hadde det vanskelig fordi han ikke hørte hva som ble drøftet i klassen. Da vi forsto dette, oppfordret vi ham til å lese det aktuelle stoffet høyt og deretter drøfte det med oss. Karakterene steg straks igjen.

Hvordan fremme åndelige erfaringer

Men vår forståelse av måter å lære på stoppet ikke der. Vi studerte dette mer og observerte våre barn, og forsto da at Den hellige ånd ofte underviser våre barn på den måten de lærer best. Profeten Joseph Smith forklarte at Ånden taler til oss på vårt språk og på måter som vi kan forstå. Den hellige ånd tilpasser sitt språk så alle kan forstå det, også små barn. "Vår himmelske Fader er alltid tilgjengelig for oss. Han tilpasser seg vårt forståelsesnivå. 'Hvis han kommer til et lite barn, vil han tilpasse seg det språk og de evner et lite barn har' (Joseph Smith, i *History of the Church*, 3:392)."¹

Å vite at Ånden tilpasser sin kommunikasjon til vår forståelse, kan oppfordre foreldre til å skape anledninger for sine barn til å høre læresetninger fra Den hellige ånd på måter som de best forstår. "Alle dine barn skal være lært av Herren, og stor skal dine barns fred være" (Jesaja 54:13).

Som nevnt lærte vår eldste sønn best ved å høre. Både han og vår tredje sønn er glad i musikk, så hjemme hos oss spilte vi ofte vakker sang og musikk av Tabernakelkoret så vel som klassisk musikk. De følte Ånden sterkt i dette miljøet. Vi hadde også mange livlige samtaler om evangeliet, og dette hjalp dem å lære sannheter som ble styrket av Ånden mens de lyttet.

En annen sønn lærte først og fremst visuelt. Han var glad i å lese og følte Ånden best når han leste i Skriftene eller bøker om evangeliet. Vi skaffet ham mange bøker som bidro til at han følte Ånden og fikk et vitnesbyrd. Vi plasserte også bilder av scener og uttaler fra evangeliet på veggene, slik at huset ble en fryd for visuell læring.

Vår annen sønn lærte ved å se og ved bevegelse. Han var en svært aktiv gutt og var lykkeligst på en terrengsykkel eller på fottur med sin far. Vi oppdaget at han følte Ånden sterkest når han var utendørs og i bevegelse. Familien dro på mange campingturer der vi snakket om Jesus Kristus, skapelsen og frelsesplanen. Disse budskapene gjorde sterkt inntrykk på vår sønn nummer to når han deltok i disse aktivitetene.

Min mann og jeg oppdaget også at å lære når man er i bevegelse, kan finne sted når man gjør tjeneste. Derfor gjorde vi mange tjenesteaktiviteter med våre barn slik at de kunne se, høre og delta. Dette var fantastiske situasjoner da alle våre sønner kunne ta imot leksjoner om nestekjærlighet og Kristus-lignende tjeneste, og disse prosjektene var spesielt effektive for vår sønn nummer to.

Høre og forstå

Vi lærte også at folk "hører" Den hellige ånd på en mengde

forskjellige måter. Jeg underviste i Søndagsskolen for relativt nye konvertitter, og jeg stilte spørsmålet: "Hvordan føler dere Ånden?" Deres svar ga god informasjon. Én sa: "Jeg føler at mine tanker blir klare." En annen sa: "Jeg får en varm følelse inni meg," mens en annen fortalte: "Jeg føler stor fred." En kvinne som hadde vært medlemmer noen få måneder, sa: "Jeg føler at det prikker over hele meg!" Og flere fortalte at de av og til "hørte" en røst tale til dem, eller at de mottok nye tanker.

Eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum har sagt: "I sine mer kjente former kommer åpenbaring eller inspirasjon ved ord eller tanker som formidles til sinnet (se Enos 1:10; L&p 8:2-3), ved plutselig innsikt (se L&p 6:14-15), ved positive eller negative følelser for påtenkte avgjørelser eller til og med ved inspirerte fremførelser av utøvende kunstnere. ... 'Inspirasjon kommer mer som en følelse enn en lyd.'"²

Det er klart at vi alle kan høre og føle Den hellige ånds meddelelser på en mengde forskjellige måter. Vi skulle forklare mer enn bare at barna vil få en varm følelse, for de opplever kanskje ikke denne følelsen. De kan motta inspirasjon på en annen måte.

Eldste Jay E. Jensen, tidligere medlem av De syttis presidentskap, fortalte følgende historien om et medlem av De tolv apostlers quorum som reiste rundt i en misjon. Mellom sonekonferanser vendte denne apostelen seg til medlemmet av De sytti som hadde talt på den forrige konferansen, og sa: "Jeg undres om du kan ha etterlatt

i misjonærenes sinn et inntrykk som har skapt flere problemer enn de kan løse. Når jeg har reist rundt omkring i Kirken, har jeg funnet relativt få personer som har opplevd en brennende følelse i brystet. Det er faktisk mange som har fortalt meg at de har blitt frustrert fordi de aldri har erfart denne følelsen, selv om de har bedt eller fastet i lange perioder." Eldste Jensen fortsatte: "I årenes løp har jeg prøvd å lære hvordan Herrens ånd virker. Det er helt klart at Gud virkelig taler fra himmelen, men han tilkjenner, bekrefter og gir veiledning på en rekke forskjellige måter."³ Det er svært

viktig å forklare våre barn at de må lære å høre Ånden på den måten han taler til dem.

Når vi underviser våre barn, forklarer vi prinsipper for tro, omvendelse, dåp og Den hellige ånds gave. Å lære dem å høre og forstå tilskyndelsene de får, er vesentlig for deres åndelige utvikling. President Gordon B. Hinckley (1910-2008) ga oss følgende råd: "[Dine barn] trenger all den styrke og all den tro du kan gi dem mens de fremdeles er nær deg. Og de vil også trenge en større kraft som kommer fra en høyere makt."⁴

Å motta veiledning og rettleiding fra vår himmelske Fader gjennom Den hellige ånd er en stor velsignelse. Når vi lærer våre barn hvordan de kan motta og være oppmerksomme på disse tilskyndelsene, følelsene og instruksjonene, vil de være i stand til å få et personlig vitnesbyrd som vil gi dem styrke i fremtiden. Den hellige ånd kan være deres stadige ledsager, og de vil være i stand til å høre ham mer fullstendig. Som foreldre kan vi hjelpe til med denne prosessen og bidra til å velsigne våre barn. ■

Forfatteren bor i California, USA.

NOTER

1. Gérald Caussé, "Selv et barn kan forstå," *Liahona*, nov. 2008, 32.
2. Dallin H. Oaks, "Åtte grunner til åpenbaring," *Liahona*, sep. 2004, 8.
3. Se Jay E. Jensen, "Har jeg mottatt et svar fra Ånden?" *Lys over Norge*, sept. 1989, 9-13.
4. Gordon B. Hinckley, "Disse våre små," *Liahona*, des. 2007, 7.

OMVENDELSE

Vår Frelser Jesu Kristi forsoning gjør omvendelse mulig, og enhver av oss må omvende oss.

Noen ganger blir vi redde når en alvorlig synd krever at vi bekjenner for en biskop eller grenspresident, forklarer eldste Bradley D. Foster i De sytti i en artikkel på side 54-55 i denne månedens nummer. Men “de som har tatt omvendelsens vei, vil fortelle deg at denne reisen ikke bare er mulig, men at når du har vært der og ser tilbake, er det dette du vil se:

“Du kan klare det. Og når du gjør det, blir alt bedre ...

“Straks du starter, vil du føle lettelse ...

“Biskopen vil hjelpe deg gjennom dette. Du vil bli glad i ham og aldri glemme ham.”

Forslag til hvordan man underviser ungdom

Les sammen med tenåringen din avsnittet om omvendelse i *Til styrke for ungdom*. Drøft velsignelsene vi kan motta gjennom forsoningen og hvordan omvendelse gjør disse mulige.

Du kan også bære vitnesbyrd om omvendelse og forsoningen, og hva disse betyr for deg. Du kan også be

dine tenåringer bære sitt vitnesbyrd om omvendelse for deg. Og hvis det er aktuelt, kan du be tenåringsbarn hjelpe yngre søsken med aktiviteten som er beskrevet nedenfor.

Forslag til hvordan man underviser barn

For å vise hva det betyr å holde seg på den vei Herren har befalt oss å følge, kan du overveie å bruke en lekebil (eller et fly, en båt eller vogn) som en konkretisering. Bruk et kart og be barnet flytte bilen fra et sted på kartet til et annet. Spør: “Hva er nødvendig hvis kjøretøyet begynner å komme ut av kurs?”

Når det er klart at et kjøretøy har kommet på feil vei, må det bringes tilbake til riktig vei. Spør hvordan dette er som omvendelse. Forklar at noen ganger når vi reiser gjennom livet, må vi endre retning for å forsikre oss om at vi er på riktig vei. Noen ganger kan vi gjøre dette på egen hånd. Men noen ganger trenger vi hjelp. Be barna fortelle om noen ganger de har hjulpet seg selv, noen ganger andre har hjulpet dem, og på hvilke måter vår himmelske Fader og Jesus Kristus kan hjelpe dem. Mens du underviser i dette emnet, skal du huske at barn

SKRIFTSTEDER OM OMVENDELSE

Ordspråkene 28:13

Jesaja 1:16-18

Enos 1:2-8

Mosiah 4:1-3; 26:30-31

Alma 34:32-33

Helaman 12:23

3 Nephi 9:20-22

Lære og pakter 18:10-13;

58:42-43

under åtte år ikke er ansvarlige og ikke trenger å omvende seg, men det er verdifullt for dem å lære om prinsippet omvendelse.

Drøft svarene med dem, og snakk om hvordan omvendelse er en gave fra vår himmelske Fader og Jesus Kristus som gjør det mulig for oss å vende tilbake til dem igjen. ■

NYTT FRA KIRKEN

Gå inn på news.lds.org og finn flere kirkerelaterte nyheter og begivenheter.

Eldste M. Russell Ballard taler til medlemmer i Europa

Den tro som ble utvist av tidlige europeiske pionerer, trengs nå om de siste-dagers-hellige skal kunne bevege Kirken og Guds rike fremover, sa eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum under en sending til Kirkens medlemmer i Sverige, Danmark, Finland og Norge.

“Hva vil Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige være i deres land om 20 år?” sa eldste Ballard. “Hvordan skal vi svare de tidlige

Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum står blant Kirkens medlemmer etter et møte i Sverige i juni.

skandinaviske medlemmer av Kirken hvis vi ikke kan rapportere at vår tro, vårt mot og våre handlinger var akkurat som deres, at vi gjorde vårt beste for å styrke Kirken i enhver menighet, gren, stav og distrikt?”

Sendingen var en del av eldste Ballards besøk til Stockholm, Sverige, London, England og Paris, Frankrike nylig.

Eldste Ballard møtte misjonærer i Sverige og talte til unge enslige voksne i Stockholm. Dette møtet ble overført til 402 møteteus i området Europa. Han talte om viktigheten av ekteskap og understreket at valgene de unge voksne gjør med hensyn til å etterleve evangeliets prinsipper, vil avgjøre Kirkens fremtid. Han utfordret hver av dem til enten bringe én person inn i Kirken eller å bringe noen tilbake til Kirken innen utgangen av året.

Eldste Ballard talte også til Kirkens medlemmer i en nordisk konferanse som ble overført til alle møteteus i Sverige, Danmark, Finland og Norge. Kirkens medlemstall i Norden er på mer enn 23 000 i 123 forsamlinger.

I London, England møtte eldste Ballard og eldste José Teixeira, presidenten for området Europa, misjonærer i misjonene London og London syd. Hundrevis av misjonærer lyttet til eldste Ballards vitnesbyrd og følte hans entusiasme for misjonsarbeid.

I Frankrike møtte eldste Ballard misjonærer i Versailles. Han besøkte også tomten til det fremtidige Paris Frankrike tempel, som ble bekjentgjort på generalkonferansen i oktober 2011. ■

Fra en artikkel av Sarah Jane Weaver, Church News.

Mormons bok utgitt på malayisk

Kirken har bekjentgjort utgivelsen av Mormons bok på malayisk, som er det 109. språket for denne boken med hellig skrift. Den slovakiske Mormons bok ble gjort tilgjengelig i mars i år. Malayisk snakkes i de sørøstasiatiske landene Malaysia, Singapore, Indonesia og India.

Den malayiske Mormons bok er nå tilgjengelig gjennom Kirkens lokale distribusjonssentre og nettbutikken på store.lds.org (artikkelnr. 35607 348) og på scriptures.lds.org.

Ressurser for undervisning av barn på LDS.org

Flere tiår har lærere, ledere og foreldre supplert sin undervisning i evangeliet ved hjelp av tidsskriftene *Friend* og *Liahona*. Nå er noen av de samme ressursene tilgjengelig på Internett på LDS.org og organisert slik at du enkelt kan finne leksjonshjelpemidlene du leter etter.

Du kan søke etter ressurser etter emne, etter kategori og etter leksjonsnummer i Primær på engelsk ved å skrive "Resources for Teaching Children" i søkefeltet på LDS.org. Du kan også navigere til denne siden fra siden med Primær-bøkene.

Emnedelen av Ressurser for undervisning av barn er også tilgjengelig på spansk og portugisisk, og kan nås fra både LDS.org og *Liahonas* hjemmeside på disse språkene.

Ressursene omfatter historier, aktiviteter, artikler fra *Liahona* og andre kirke-godkjente medier for undervisning av barn hjemme eller i kirken. Flere emner vil bli lagt til hver måned.

Fra en artikkel av Camille West, LDS.org News and Events.

Primær feirer 135 år

Farmington, Utah for 135 år siden var biskop John W. Hess bekymret over oppførselen til barna i menigheten sin. Han kalte mødrene i menigheten sammen og snakket om viktigheten av å veilede små barn.

Aurelia Spencer Rogers lyttet, og snakket så om det med Eliza R. Snow, som besøkte Farmington våren 1878. Søster Snow møtte i sin tur Kirkens president John Taylor, som ga biskop Hess tillatelse til å danne en organisasjon for barn i menigheten hans.

Primærforeningen i Farmington menighet ble formelt organisert 11. august 1878 med søster Rogers som president.

I dag er det ca én million barn over hele verden som drar nytte av Primær hver uke. Primær-ledere og -lærere arbeider for å støtte foreldre i deres rolle for å hjelpe barn å få et vitnesbyrd om vår himmelske Fader, Jesus Kristus og det gjengitte evangelium. ■

Fra en artikkel av Rosemary M. Wixom, Jean A. Stevens og Cheryl A. Esplin, Primærs generalpresidentskap.

Primærforeningens første møte, av Lynn Fausett og Gordon Cope.

Primær-ledere og -lærere arbeider for å hjelpe barn å få et vitnesbyrd om vår himmelske Fader, Jesus Kristus og det gjengitte evangelium.

Av eldste
Bruce D. Porter
i De sytti

KOM, LA OSS HAM PRISE

Hva som enn binder oss – synder, omstendigheter eller tidligere hendelser – har vår Herre Jesus Kristus, den store Immanuel, kommet for å frigjøre oss.

Mer enn 700 år før Jesu Kristi fødsel profeterte Jesaja om ham med ord som Georg Friedrich Händel brukte i oratoriet *Messias*: “For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet skal være på hans skulder, og hans navn skal kalles Vidunderlig, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Fader, Fredsfyrste” (Jesaja 9:6).

Händels *Messias* uttrykker også i inspirerende musikk følgende formaning, basert på Jesaja 40:9: “Du Sions gledesbud! Oppløft din røst med kraft, du Jerusalems gledesbud! Rop høyt, frykt ikke! Si til Judas byer: Se, der er deres Gud!”¹

Se din Gud, født som spedbarn i Betlehem, svøpt av sin mor. Se din Gud, født i fattigdom og enkle kår så han kunne vandre blant vanlige mennesker som en vanlig mann. Se din Gud, den uendelige og evige Forløser, ikledd kjød og kommet for å leve på den jorden han hadde skapt.

Vend tilbake med meg til den hellige første jul i Betlehem for å overveie vår Herres fødsel. Han kom i nattens stillhet, i tidens midte, han som er Immanuel (se Jesaja 7:14), Isais stubb (se Jesaja 11:1), Soloppgangen (se Lukas 1:78), Herren, Den Allmechtige (se 2 Korinterbrev 6:18). Hans fødsel tilkjennega det lovede besøk av jordens

Skaper, Guds nedlatenhet for mennesker (se 1 Nephi 11:16-27). Jesaja skrev om begivenheten: “Det folk som vandret i mørke, har sett et stort lys, de som bor i dødsskyggens land, over dem har lyset strålt” (Jesaja 9:2).

Vi vet fra åpenbaring i vår tid at den forutordinerte Israels konge kom til jorden om våren (se L&p 20:1). Mika profeterte at han ville bli født i Betlehem – “som er liten til å være blant Judas tusener” (Mika 5:2). Den landsbyen han ble født i, lå i det mektige Jerusalems skygge, som var 8 km mot nord. Jerusalem var hovedstaden i Judea, stedet for templet og den romerske bastion. I kontrast til dette var Betlehem en liten landsens by, med marker og dyrehold. Det eneste den var kjent for, var at den var Davids fødested, Israels fordums konge hvis slektslinje Kristus skulle fødes i. Derfor var den lille landsbyen alminnelig kjent som Davids by. Dens hebraiske navn, *Beth Lechem*, betydde “brødets hus”,² et navn uten spesiell betydning før Han som skulle bli kjent som Livets brød, ble født.

På markene som omga Betlehem, holdt utallige saueflokker til, og tidlig vår var tradisjonelt tiden for lamming. Hyrdene hadde trolig vært oppe de fleste nettene og holdt

Han kjente alle livets sider og vinkler, både over og under. Han som var den største, gjorde seg selv til den minste – den himmelske hyrde som ble Lammet.

vakt over sine sauer under den krystallklare nattehimmelen. Derfor trengte ikke englene som varslet Frelserens fødsel, vekke dem.

Guds Lam

Den lille gutten som ankom i denne tiden for lamming, er kjent som “Guds lam” (Johannes 1:29; 1 Nephi 11:31; L&p 88:106). Det er en tittel med stor betydning, for han ankom sammen med lammene og skulle en dag “føres bort for å slaktes” (Jesaja 53:7). Men paradoksalt nok var han også Den gode hyrde (se Johannes 10:11), en som viser omsorg for lammene. Slik representer disse to symbolene både de som tjener og de som blir tjent. Det var på sin plass at Kristus skulle spille begge roller, for han “steg ned under alt” i livet (L&p 88:6), og i evigheten “fór [han]opp til det høye” og er i og gjennom og “omgir alt” (L&p 88:6, 41). Han kjente alle livets sider og vinkler, både over og under. Han som var den største, gjorde seg selv til den minste – den himmelske Hyrde som ble Lammet.

Hans komme var mer enn bare at en stor profet ble født, mer enn en lovet arving til den kongelige trone, endog mer enn ankomsten av den eneste fullkomne person som noensinne ville vandre på jorden. Det var

himmelens Gud som “hadde kommet fra himlen ned til jord”.³

Jesus Kristus er verdens Skaper og Det gamle testaments store Jehova. Det var hans røst som runget fra Sinai berg, hans kraft som støttet det utvalgte Israel på dets vandringer, og hans nærvær som åpenbarte for Enok, Jesaja og alle profetene storheten i det som skulle komme. I dette finnes Hans fødsels største mirakel – da himmelens og jordens Gud og Skaper først åpenbarte seg personlig for verden, valgte han å gjøre det som et lite barn – hjelpeløs og avhengig.

I gammel hebraisk tradisjon hevdes det at Messias skulle bli født i påsken. Vi vet at denne april i tidens midte virkelig falt sammen med uken for påskefeiringen – denne hellige jødiske markeringen av at Israel ble reddet fra den ødeleggende engel som bragte død over de førstefødte sønner i Egypt. Hver israelittisk familie som ofret et lam og strøk dets blod på dørstolpene i sin bolig, ble spart (se 2. Mosebok 12:3-30). 33 år etter Kristi fødsel den påsken ble hans blod smurt på korsets tre for å frelse hans folk fra dødens og syndens ødeleggende engel.

Påskefesten kan ha vært årsaken til at det ikke var noe rom i herberget for Maria og Josef. Jerusalems innbyggertall økte med titusener i løpet av påsken og tvang reisende til å søke overnattingssted i omkringliggende småbyer. Maria og Josef dro til Betlehem, Josefs forfedres hjem, for å rette seg etter kravene fra keiser Augustus om å la seg innskrive i manntallet. Det var tillatt å la seg innskrive og komme til Betlehem når

som helst i løpet av året, men trolig valgte de påsken fordi Moseloven krevde at alle menn skulle fremstille seg i Jerusalem i påsken.⁴ Fordi Betlehem lå like i nærheten av Den hellige by, kunne paret fra Nasaret fullføre to forpliktelser samtidig.

Verten i herberget har blitt noe beryktet gjennom tidene. Men med tanke på hvor overfylt det var i regionen gjennom påsken, kan vi neppe klandre ham for at han ikke hadde noe ledig rom å tilby paret fra Nasaret. Majoriteten av påskepilegrimene slo seg ned i tusenvis av telt på slettene rundt Jerusalem, mens tusenvis av andre søkte ly i de lokale herbergene, kjent som karavanseraier eller “khans”. Herberget i Betlehem var uten tvil overfylt, og vertens tilbud om å ta inn i stallen var trolig et uttrykk for ekte vennlighet.

Selv om paret hadde fått plass i herberget, ville det bare tilbuddt dem primitive forhold. En typisk “khan”

I gammel hebraisk tradisjon hevdes det at Messias skulle bli født i påsken. Vi vet at denne april i tidens midte virkelig falt sammen med uken for påskefeiringen.

i den perioden var en steinbygning med en rekke små rom, som bare hadde tre vegger og var åpne for offentlig beskuelse på en side. Men stallen var sannsynligvis en innebygget gårdsplass eller til og med en kalksteinshule, der gjestenes dyr oppholdt seg.⁵ Enten det var en gårdsplass, hule eller annet tilfluktssted, hadde Kristi fødsel blant dyrene en tydelig fordel fremfor et overfylt herberge: her var det i det minste rolig og privat. Derfor var tilbudet om stallen en velsignelse som gjorde at den mest hellige fødsel i menneskehetens historie fant sted i ærbødighet på et ensomt sted.

Frihet for de fangne

700 år før denne første jul nedtegnet profeten Jesaja en messiansk profeti som Frelseren senere leste for sine medborgere i Nasaret: "Herren Herrens Ånd er over meg, fordi Herren har salvet meg til å forkynne et godt budskap for de elendige. Han har sendt meg til å forbinde dem som har et sønderbrutt hjerte, til å utrope frihet for de fangne og frigjørelse for de bundne" (Jesaja 61:1; se også Lukas 4:18-19).

Når vi leser om Kristi misjon for å forkynne frihet for de fangne og åpne fengslet for dem som er bundet, tenker vi trolig først på hans gjerning i ånde verdenen blant de døde. *Men vi er alle fangne* – fanget av det jordiske legemets forjengelighet og svakhet, og underlagt kjødets fristelser, skrøpeligheter og til sist døden – og *alle har vi behov for å bli satt fri*.

Hva som enn binder oss – synd, omstendigheter eller tidligere hendelser – så kom vår Herre Jesus Kristus, den store Immanuel, for å sette oss fri. Han utroper frihet for de fangne og frihet fra dødens bånd og syndens, uvitenhetens, stolthetens og villfarelsens fengsel. Det ble profetert at Han ville si til fangene: "Gå ut" (Jesaja 49:9). Den eneste betingelse for vår frihet er at vi kommer til ham med sønderknust hjerte og angrende ånd, omvender oss og søker å gjøre hans vilje.

For omkring 30 år siden traff jeg en mann jeg vil kalle Thomas. Han var 45 år da jeg traff ham. 20 år tidligere

hadde hans foreldre sluttet seg til Kirken. Thomas hadde ingen interesse for foreldrenes nye religion. Men foreldrene var glad i ham, og de håpet at deres sønn en dag ville komme til å kjenne det gjengitte evangeliums sannhet. Etter hvert som årene gikk, prøvde de mange ganger å overtale ham til i det minste å treffe misjonærene og høre deres budskap. Han avsto gang på gang, og han latterliggjorde foreldrene på grunn av deres religiøse tro.

En dag sa hans mor fortvilet til ham: "Thomas, hvis du vil ta misjonærleksjonene én gang, skal jeg aldri mer snakke med deg om Kirken." Thomas mente dette var en god avtale og gikk med på å møte misjonærene. Under de tre første leksjonene satt han bare hovmodig der, og innimellom gjorde han narr av det eldstene forklarte ham.

Under den fjerde leksjonen, om Jesu Kristi forsoning og evangeliets første prinsipper, sa ikke Thomas noe, men ble uvanlig stille og lyttet oppmerksomt. Da leksjonen var over, bar eldstene vitnesbyrd om Frelseren. En av misjonærene følte seg deretter tilskyndet til å åpne Bibelen og lese følgende ord:

"Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!

Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet. Så skal dere finne hvile for deres sjeler" (Matteus 11:28-29).

Uten forvarsel begynte Thomas å gråte. "Prøver du å si at Kristus kan tilgi meg *mine* synder?" spurte han. "Jeg har levd et fryktelig liv. Jeg blir plaget når jeg tenker på mine synder. Jeg ville gjøre hva som helst for å bli kvitt skyldfølelsen min."

Hans stolthet hadde vært et skalkeskjul for en sjel fanget av synd og skyld. Eldstene forsikret Thomas om at Kristus ville tilgi ham og befri ham for syndebyrden hvis han bare ville omvende seg og bli døpt og bekreftet. Deretter bar de vitnesbyrd om forsoningens kraft. Fra det øyeblikket av ble alt endret i Thomas' liv. Han hadde mye å omvende seg fra og overvinne, men takket være Herrens

velsignelser kvalifiserte han seg til dåp.

Da jeg mer enn 20 år senere satt i møtesalen i Frankfurt Tyskland tempel, snudde en gråhåret mann foran meg seg rundt og sa: "Er ikke du eldste Porter?" Til min store glede gjenkjente jeg Thomas – en mann som var befridd fra fangenskap ved Jesu Kristi kraft, og som fortsatt var trofast i Herrens kirke.

Kanskje vi i denne julehøytiden kan bestemme oss for å henvende oss til vår Fader i himmelen i ydmyk bønn og be inderlig om at hans elskede Sønns kraft må være med oss i vår hverdag og befri oss fra vår egen form for fangenskap, stor eller liten.

O, hellige jul

I desember 1987, omtrent to uker før jul, var jeg på forretningsreise til Israel. Det var dessverre ingen fredelig tid i Det hellige land. Det var demonstrasjoner på Vestbredden, gatene i den gamle delen av Jerusalem var folketomme, og butikkene var stengt. Den politiske uroen føltes overalt, og for å gjøre det hele verre regnet det kaldt nesten hele uken. Turistene fryktet vold og holdt seg unna. Da jeg spaserte gjennom Jerusalem, følte jeg likevel fred fordi jeg visste at dette var den byen Forløseren elsket høyt.

Jeg kom tilbake til USA sent fredagen før

Kanskje vi i denne julehøytiden kan bestemme oss for å henvende oss til vår Fader i himmelen i ydmyk bønn og be inderlig om at hans elskede Sønns kraft må være med oss i vår hverdag og befri oss fra vår egen form for fangenskap, stor eller liten.

jul. Jeg våknet tidlig sabbatsmorgen av at vekkeruret mitt spilte "O, hellige natt":

*Kongenes konge lå i en enkel krybbe,
født for å være vår venn i alle våre prøvelser.⁶*

Musikken og budskapet gjennomtrengte meg, og tårene rant mens jeg overveiet Israels Forløseres strålende offer og fullkomne liv – Han som ble født for å være de beskjednes venn og de saktmodiges håp. Jeg tenkte på min opplevelse i Jerusalem, og jeg ble helt fylt av kjærlighet til Ham som hadde kommet til jorden og påtatt seg alles byrder. Jeg ble overveldet ved tanken på at han kunne betrakte meg som venn. Jeg har aldri glemt de varme følelsene denne tidlige søndagsmorgen. De var et like sterkt vitnesbyrd som noe jeg noensinne har mottatt.

Jeg bærer vitnesbyrd om verdens Frelser. Jeg vet at han lever. Jeg vet at han ble forutordinert før verden ble skapt til å forkynne frihet for de fangne. Om hans fødsel og liv sier jeg: "O kom, la oss Ham prise."⁷ ■

Fra en tale, "Et barn er født", holdt under en andakt ved Brigham Young University 9. desember 2008. Du finner hele teksten på engelsk på speeches.byu.edu.

NOTER

1. *The Messiah*, red. T. Tertius Noble (1912), vi.
2. Se Veiledning til Skriftene, "Betlehem", scriptures.lds.org.
3. "O Gud, du kjære Fader" *Salmer*, nr. 108.
4. Se Bible Dictionary, "Feasts".
5. Se Russell M. Nelson, "Kunnskapen om at Frelseren lever gir oss fred og glede", *Liahona*, des. 2011, 21.
6. "Cantique de Noël" ("O, hellige natt"), *Recreational Songs* (1949), 143.
7. "O kom, alle sjeler", *Salmer*, nr. 127.

Indeksering ER VESENTLIG

Indeksering gjør flere opptegnelser tilgjengelige på Internett, slik at medlemmer kan finne familienavn og ta dem med til templet.

Av Jennifer Grace Jones

Kirkens tidsskrifter

På en liten lapp på tastaturet sto det: “Denne datamaskinen er reservert for Samuel kl. 05:00.” For å rette seg etter stavsprestens utfordring for staven om å indekser en million navn, begynte 14 år gamle Samuel B. fra Utah å stå opp kl. 05:00 for å indekser før skoletid. Med én datamaskin hjemme og seks søsken som skulle gjøre lekser, måtte Samuel ofre noe søvn for å få tid på datamaskinen.

Men Samuels begeistring smittet over på resten av familien. Snart ga broren Nathan avkall på basketballtiden, og hans søster Ivylyn ga avkall på lesetid for å indekser. “Jeg har aldri før blitt så sterkt utfordret av mine barn,” sier Samuels far. “Før de ble involvert, mente jeg at indeksering var vanskelig. De lærte meg at det kunne være lett og morsomt.” Neste nyttårsaften hadde barna det travelt med å fullføre sitt årlige mål for indeksering før midnatt.

Tusenvis av kilometer unna har familien Lanuza i Guatemala blitt fanget av samme entusiasme. Denne familien på ni – fem barn, mor, far, bestemor og bestefar – har én datamaskin felles. Barna bruker datamaskinen til hjemmelekser, mor avslutter sine universitetsstudier og far arbeider, så det er alltid rift om datamaskinen, og hvert familiemedlem gjør indeksering etter tur. Tilsammen indekserte familien over 37 000 opptegnelser i 2011.

Disse barna og deres familier har rettet seg etter utfordringen som eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum ga Kirkens ungdom i oktober 2011:

“Mange av dere tror kanskje at slektshistorisk arbeid først og fremst er for de eldre. Men jeg kjenner ikke til noen aldersgrense i Skriftene eller retningslinjene fra Kirkens ledere, som begrenser denne viktige tjenesten til eldre voksne...

“Jeg vil be Kirkens unge lære om og oppleve Elijahs ånd.”¹

Rask og enkel slektshistorie

Indeksering er en enkel måte for alle å komme i gang med slektshistorie på og oppleve Elijahs ånd. Myndigheter og kirker har ført opptegnelser over personer og familier i århundrer, men disse opptegnelsene har vært vanskelig tilgjengelige og vært tidkrevende å lete gjennom. Folk som var adskilt fra sine forfedres land, måtte tidligere reise dit og lete gjennom opptegnelsene uten noen forsikring om at de ville finne et eneste familienavn.

Da FamilySearch introduserte indeksering i 2006 satte det fart i slektshistorisk forskning. Navn som tidligere var skjult i håndskrevne papiroptegnelser og lagret på fjerne oppbevaringssteder, har blitt transkribert (indeksert) og er nå hurtig søkbare på datamaskin. Frivillige laster ned til egne datamaskiner “grupper” av opptegnelser som inneholder omkring 10 til 50 navn. De skriver inn navn, datoer og annen informasjon på FamilySearch-database, og gjør det slik mulig å lage søkbare elektroniske registre.

Før FamilySearch-indeksering ble igangsatt, kunne det ta år å lage et søkbart register bare for ett sett opptegnelser

ved bruk av tidligere teknikker for navneuttrekning. Michael Judson, en indekseringssjef for FamilySearch, sier at det tok 11 år å indeksere Freedman Bank Records (USAs opptegnelser over frigitte slaver som hadde bankkonto). Nå mener han det ville ta bare noen måneder.

Frivillige over hele verden har indeksert over en milliard opptegnelser siden 2006, men det er mye mer arbeid å gjøre. Ytterligere milliarder av opptegnelser venter i granitt-hvelvet i fjellet i Salt Lake City, Utah. Dessuten er det opptegnelsene som finnes i andre arkiver over hele verden, og som Slektshistorisk avdeling fotograferer i en hastighet av omkring 35 millioner digitale bilder per måned.

Spesifikke situasjoner, spesifikke velsignelser

Det første presidentskap har uttalt: “Medlemmer oppfordres til å delta i kartotekføring for FamilySearch, noe som er avgjørende for slektshistorie og tempelarbeid.”² Medlemmer over hele verden reagerer positivt på dette og mottar store velsignelser.

De hellige i Ukraina arbeider hardt for å opprette elektroniske registre som vil sette fart i slektshistorisk forskning i Øst-Europa. Familien Rudenko i Kiev er et flott eksempel. De er villige til å betale for tilgang til Internett, slik at de og deres barn kan indeksere navn. Søster Rudenko lar datamaskinen stå på kjøkkenbordet, slik at hun kan indeksere når hun har noen ledige øyeblikk i løpet av dagen. Hun skriver inn navn med én hånd mens hun holder en baby med den andre. Deres 16 år gamle sønn og 12 år gamle datter har også blitt regelmessige kartotekførere, og familien besøker av og til offentlige arkiver for å søke etter familienavn. Familien Rudenko sender regelmessig navn til templet og utfører ordinanser for disse. Noen ganger reiser de til templet flere ganger i uken.

Søster Rudenko sier om velsignelsene hun har mottatt gjennom slektshistorisk arbeid: "Jeg tror indeksering og slektshistorisk arbeid beskytter oss. I min patriarkalske velsignelse er jeg blitt lovet at å utføre dette arbeidet vil beskytte meg og mine barn. Deres sinn vil være rent, og de vil være i stand til å motstå verdens dårlige

innflytelse... [Mine barn] mottar Guds kraft fra dette arbeidet."

Mange medlemmer oppdager at indeksering gir en meningsfylt anledning til tjeneste, uansett dyktighet eller situasjon. Malinda Perry fra Utah, USA, ble utsatt for en bilulykke da hun var 24 år gammel, og hun ble lammet fra nakken og ned. Mens hun tilpasset seg denne nye livsstilen, ba hun om å få vite hvordan hun kunne yte tjeneste. Hun mottok svar da Rayleen Anderson fra Hjelpeforeningens presidentskap besøkte henne og lærte henne å indeksere. Søster Perry tilbringer nå tid ved datamaskinen hver dag med en pinne festet til hånden. Denne beveger hun akkurat nok til å kunne bruke tastene. Hun indekserer en serie navn hver dag.

"Istedenfor å konsentrere meg om meg selv, slik jeg pleide å gjøre, fokuserer jeg nå på å tjene andre," sier søster Perry. "Jeg elsker Herren, og jeg elsker å tilby andre hans velsignelser ved å indeksere."

Da stavsresident David Pickup i Chorley, England, lyttet til en presentasjon om slektshistorie, følte han at indeksering kunne hjelpe medlemmer av staven å få et større ønske om å utføre tempelarbeid. Men han undret hvordan

noe som syntes å være ordinært dataarbeid kunne føre noen til templet.

Han bestemte seg for å prøve indeksering og oppdaget at det ga ham en større grad av Elijahs ånd. For ham har indeksering blitt et "lutrende" arbeid. "Man kan ikke indeksere og bare tenke på navnene man finner, men også på sine egne familienavn," sier han.

President Pickup utfordret medlemmene av staven til å bruke indeksering som en måte å delta i slektshistorisk arbeid på. Innen kort tid la han og andre ledere i staven merke til en betydelig økning i antall medlemmer som var verdige til tempelanbefaling, og økning i antall til stede på nadverdsmøtet. De la merke til at medlemmene som deltok i indeksering, fikk et større ønske om å ta med egne familienavn til templet.

17 år gamle Mackenzie H. tok president Pickups utfordring alvorlig og begynte å indeksere, og hun hjalp sine søsken, foreldre og besteforeldre til også å bli involvert. På mindre enn to år hadde Mackenzie ført inn mer enn 44 000 navn. Viktigere er det at Mackenzie og hennes familie følte seg tilskyndet til å søke egne familienavn, ta dem med til templet og delta i de frelsende ordinanser.

Indeksering hjalp medlemmene av Chorley stav ved å tilføre dem en større grad av Ånden og ved å gi dem verktøyet de trengte for å ta sine familienavn med til templet. "Man trenger ikke være tempelverdig for å indeksere," sier president Pickup, "men når man indekserer, vil det lutre en, og man ønsker å være tempelverdig og ønsker å reise til templet, og man ønsker å gjøre arbeid for sine forfedre. ... Jeg vet det, for det skjedde med meg."

Kartotekføring hjelper alle

Herren har lovet: "Jeg vil fremskynde mitt verk i dets tid" (L&p 88:73). Indeksering er én måte som Herren oppfyller dette løftet på. Det er mulig for folk å finne sine egne forfedre og overlate til andre å finne sine, men indeksering letter og fremskynder slektshistorisk forskning for alle. "Herren har gitt oss teknologi til store forbedringer når det gjelder å finne navn," sier bror Judson. "Du arbeider ikke bare på din egen slektshistorie nå. Indeksering er en felles innsats for å hjelpe alle vår himmelske Faders barn." ■

MER ENN BARE INNFØRING PÅ DATA

Til å begynne med kan indeksering ligne på ordnært dataarbeid, men erfarne kartotekførere vitner ofte om at dette arbeidet er av åndelig karakter og velsigner personer på begge sider av sløret.

Her følger noen forslag som vil bidra til å gjøre dette arbeidet til en åndelig oppløftende erfaring:

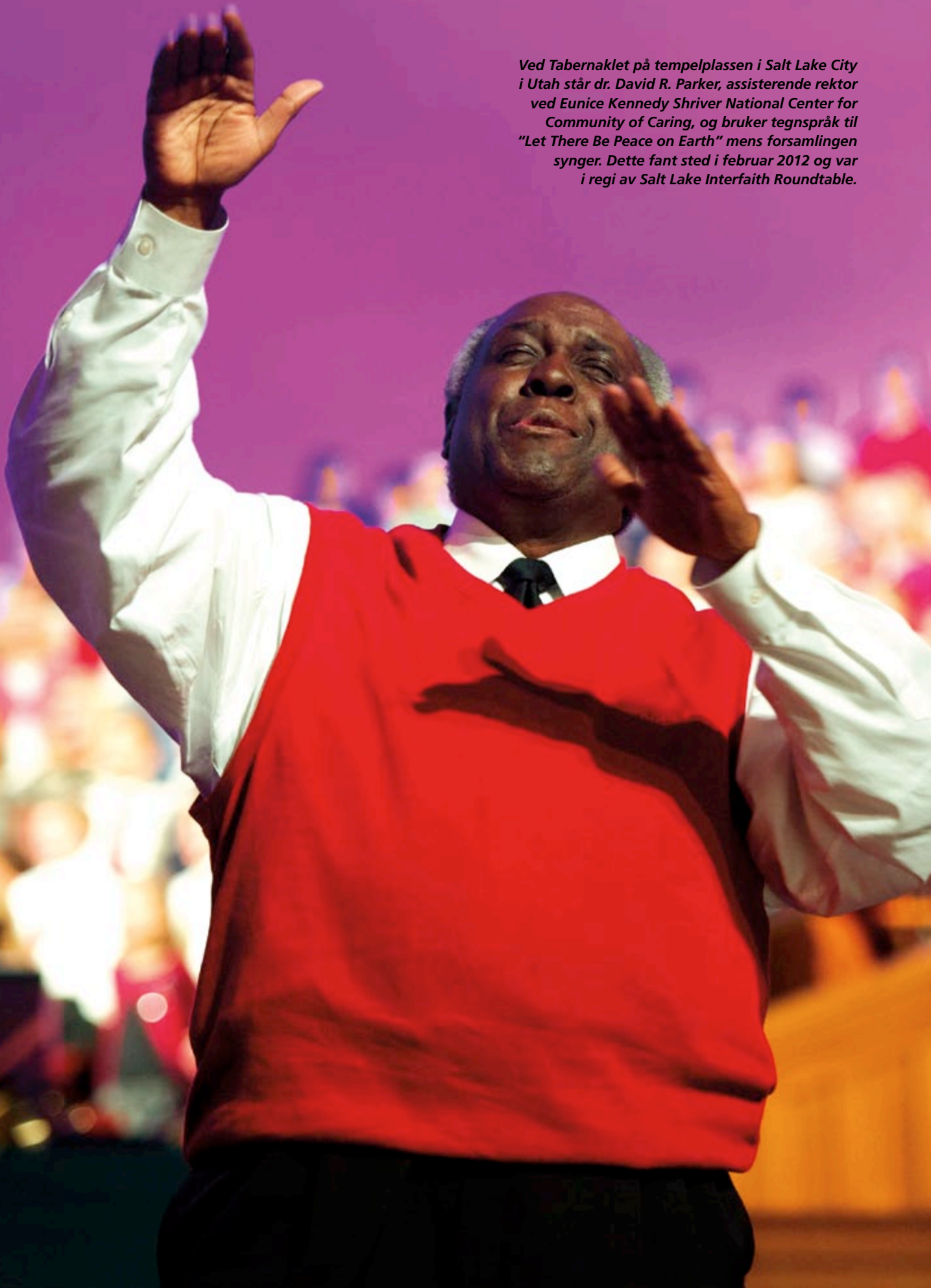
1. Begynn med bønn. Du kan ønske å be spesielt om å oppleve Elijahs ånd slik at ditt hjerte vil vende seg til dine forfedre.
2. Eliminer distraksjoner, som fjernsyn eller musikk som kan avlede Ånden.
3. Indeksér sammen med familie eller venner. Dette vil ikke bare hjelpe deg å lese vanskelig håndskrift, men det kan også åpne for at du kan drøfte din egen slektshistorie.
4. Husk at hvert navn du indekserer, representerer en person til som kan bli funnet av levende etterkommere og motta ordinanser ved stedfortredende arbeid i templet.
5. Husk at Herren vil hjelpe deg. Gjennom Frelseren kan du overvinne enhver utfordring du kan støte på (se 2 Korinterbrev 12:9-10).

Indeksering er tilgjengelig på hollandsk, engelsk, fransk, tysk, italiensk, japansk, polsk, portugisisk, russisk, spansk og svensk. For mer informasjon, kan du gå inn på familysearch.org/indexing.

NOTER

1. David A. Bednar, "Barnas hjerter skal vendes," *Liahona*, nov. 2011, 26.
2. Brev fra Det første presidentskap, 29. nov. 2012.

Ved Tabernaklet på tempelplassen i Salt Lake City i Utah står dr. David R. Parker, assisterende rektor ved Eunice Kennedy Shriver National Center for Community of Caring, og bruker tegnspråk til "Let There Be Peace on Earth" mens forsamlingen synger. Dette fant sted i februar 2012 og var i regi av Salt Lake Interfaith Roundtable.

BLI BEDRE HELLIGE VED Å INVOLVERE SEG I felleskirkelig arbeid

Når vi tjener sammen med personer fra andre trossamfunn, bygger vi ikke bare opp vårt samfunn og forbedrer forholdet oss imellom, men vi blir også selv bedre disipler.

Av Betsy VanDenBerghe

Kirkens ledere ber ofte medlemmer delta sammen med de ærlige av hjerte – uansett religiøs tilhørighet – i tjeneste og i saker som angår moral. Og Kirkens ledere er ofte gode eksempler. Nylig mottok president Dieter F. Uchtdorf, sammen med sin hustru, Harriet, årets humanitærpris fra Den katolske samfunnstjeneste. Han bemerket ironien i at “to tyskere, tidligere lutheranere, nå trofaste siste-dagers-hellige, ble hedret av katolikker i USA”.¹

Medlemmer over hele verden har reagert prisverdig på oppfordringen om å tjene skulder ved skulder med medlemmer av andre organisasjoner. Jeg har blitt grepet av beretninger om våre menigheter som har beplantet og stelt offentlige parker, holdt felleskirkelige konferanser om moralnormer og ryddet offentlige steder sammen med andre forsamlinger.

Ved å tjene sammen med personer med annen tro har jeg innsett at uttalelsen av Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum er sann: Respektfull og oppriktig felleskirkelig tjeneste styrker ikke bare vårt samfunn, men gjør også at vi samlet og individuelt får større kjærlighet til Gud og hans barn.²

Forbedre verden

For noen år siden flyttet en presbyteriansk prest inn i nabolaget mitt. Hun ønsket å tjene alle sine naboer, ikke bare sin kirkes menighet. I vårt nabolag, hvor majoriteten var siste-dagers-hellige, tilbød hun vennlig hjelp og inviterte til selskaper i nabolaget. Det førte til at våre medlemmer begynte å delta i hennes kirkes tjenesteprosjekter. Hun og naboer av forskjellige trossamfunn samlet sammen inn

Holladay Matters (i Holladay, Utah, USA) ble organisert for å ønske folk fra alle trosretninger, eller uten religionstilhørighet, velkommen til prosjekter i nabolaget og aktiviteter. Bildene er av medlemmene som sto bak arrangementet, kvinner fra forskjellige religioner.

pengemidler som i stor grad hjalp en siste-dagers-hellig familie med store utgifter til legehjelp.

Apostel Orson F. Whitney (1855-1931) uttalte: “Gud bruker mer enn ett folk for å fullføre sitt store og strålende verk... Det er for omfattende, for vanskelig for bare ett folk.”³ Store ting kan utrettes når gode mennesker slår seg sammen. Innsatsen som presten i nabolaget vårt gjorde, førte til at det ble dannet en felles nabokomite, som sammen med stavens Hjelpeforening holdt en konferanse for kvinner som skaffet hygienepakker og bøker til flyktningmottak. Disse felleskirkelige samlingene gjorde deretter stavsmedlemmer i stand til å hjelpe til med å servere mat ved en stor samling av flyktninger og trå til da en annen kirke trengte flere frivillige ved et herberge for hjemløse.

“Vi har et ansvar ... for å samarbeide med andre kirker og organisasjoner,” har president Thomas S. Monson sagt til medlemmer,⁴ og dette har gagnet verden enda mer enn humanitærhjelp. I en tale til kristne ledere i USA beskrev eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum en rekke formelle diskusjoner mellom siste-dagers-hellige og evangelisk kristne som ble holdt ved Brigham Young University.⁵ Ett resultat av disse konferansene var at en fremtredende teolog ba om unnskyldning for at noen i hans kirke hadde gitt en feil fremstilling av de siste-dagers-helliges tro.⁶ Eldste Holland sa om slik brobygging: “Jeg kan ikke annet enn tro at dette er en del av et guddommelig arrangement i disse urolige tider.”⁷

I desember 2011 fremførte barn fra Immaculate Conception Catholic Church i New Jersey, USA, et juleprogram sammen med barn fra en enhet i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Veldedighetskonserten bidro til å samle mat til det lokale matlageret.

Bedre forhold oss imellom

Når vi tjener sammen med andre, kan noen retningslinjer hjelpe oss å gjøre vår samhandling mer meningsfylt og unngå å støte noen. Jeg bodde en gang i en stor by og meldte meg som frivillig i en lokal kirkes undervisningsprogram som var åpent for alle – bare for å oppdage at personen som ledet det, fant at mitt medlemskap i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige ikke kunne aksepteres. Denne opplevelsen fikk meg til å verdsette alles bidrag, uansett hans eller hennes religiøse tilhørighet (eller mangel på slik). Jeg følger takknemlig opp enhvers interesse for å lære om Kirken, men jeg vet også at vi siste-dagers-hellige tar Jesu påbud alvorlig om å elske vår neste, kle den nakne, mette den sultne og besøke den som er i fengsel (se Matteus 25:34-36) uten å forvente at mottakeren eller de vi tjener sammen med, vil omvende seg til Kirken. Oppriktig og respektfullt felleskirkelig engasjement krever aldri at noen gruppe, inkludert vår,

skal fornekte sin tro. I stedet oppfordrer den deltakere til “ikke å stride mot noen kirke” (se L&p 18:20) og “iklé seg kjærlighetens bånd” (se L&p 88:125).

En annen nyttig retningslinje kom fra en klok stavsleder i vårt nabolag der siste-dagers-hellige var i flertall. Han rådet medlemmer som samarbeidet med andre trossamfunn, til ikke å “overta” ved å dominere i forbindelse med avgjørelser eller lederskap, men arbeide i råd og la alle “få det samme privilegium” (L&p 88:122). Denne lederen, som hadde stor erfaring i å arbeide sammen med andre kirker, oppfordret også medlemmer til å fremme gode forhold. Han hadde oppdaget at noen som hadde samarbeidet med siste-dagers-hellige, fant dem hardtarbeidende og hyggelige, men mer interessert i å få arbeidet gjort enn i å utvikle vennskap.

Min erfaring innen saker som gjelder samfunnet og utdanning, har overbevist meg om at Ånden er sterk når forskjellige personer

går sammen om et verdig oppdrag. Broderlig kjærlighet og rene motiver driver tjenesten frem i enda større grad enn det harde arbeidet som trengs.⁸

En siste-dagers-hellig som talte under en felleskirkelig konferanse for akademikere, sa at å knytte forbindelser med andre bidrar til at de som ikke deler vår tro, forstår oss bedre.⁹ En annen akademiker, som ikke tilhører vår kirke, underviser om mormonismen på et kjent amerikansk universitet. Hun oppdaget at studentene ønsket å lære om vår kirke “primært ... fordi de i oppveksten var blitt lært å tro at religionen var en kult eller sekt, men deres erfaring med siste-dagers-hellige venner og kolleger stemte ikke med dette bildet”.¹⁰

Hvordan forbedre oss

Å samarbeide med andre hjelper ikke bare dem å forstå oss, men det motiverer også oss å lære av dem og bli mer klar over at Gud “ikke gjør forskjell på folk” (se L&p 1:35). Han hjelper gode mennesker i alle trossamfunn og kulturer i deres innsats for å forbedre livet for hans barn.

DOKTRINÆRE PUNKTER

- Gud bruker de ærlige av hjerte i alle kirkesamfunn og kulturer til å fremme sitt verk på jorden.
- Å arbeide sammen med andre som ikke er av vår tro for å fremme gode saker, gir oss mulighet til å utføre mer godt enn vi kunne ha gjort alene.
- Respektfullt og vennlig felleskirkelig engasjement reduserer misforståelser, utvikler brorskap og søsterskap, og trekker oss nærmere vår alles Fader.

Deltagere drøfter hvordan man forsvarer religionsfrihet under en felleskirkelig konferanse i São Paulo, Brasil, i mars 2013.

Under f. v.: Dansere fra India opptre i Salt Lake Tabernakel under en felleskirkelig musikkhyllest i februar 2010. En i forsamlingen gleder seg over hyllest. I en av Kirkens videoer drøfter unge voksne fra forskjellige trosretninger betydningen av seksuell renhet. Deltakere på den årlige Interfaith Charity Quilting Bee i Houston, Texas, USA, lager lappetepper for trengende familier.

Denne anerkjennelsen av det gode i andre hjelper oss å forbli ydmyke – i motsetning til fariseerne som Jesus fordømte på grunn av deres åndelige stolthet (se Matteus 23) eller zoramittene, som Almas bok beskriver som avvisende og arrogante (se Alma 31). Når vi er åpne for det gode i andre, kan vi bli bedre mennesker.

Vår kjærlighet kan utvides fra en nær sirkel av familie til å omfatte ikke bare våre venner, men til slutt våre naboer – endog fiender. Et medlem av Kirken som tjenestegjorde i Amerikas militære styrker under 2.-verdenskrig i Japan, fortalte om hvordan han kjempet med bitterhet mot det japanske folk. Men etter at japanske landsbyboere hadde ønsket ham velkommen inn i en hellig bygning, oppdaget han at “deres ånd rørte ved min, og jeg følte en forunderlig forandring i mine følelser for dem. Min bitterhet forsvant... Jeg tenkte på hva som hadde skjedd i den helligdommen og den forunderlige forvandlingen jeg følte for folk der.”¹¹

På samme måte kan andre som vi oppriktig ønsker velkommen i vår midte, også oppleve en forvandling. En evangelisk kristen som tok eksamen ved Brigham Young University skrev en artikkel om sin erfaring og beskrev hvordan hun innledningsvis hadde en defensiv holdning overfor studenter som var medlemmer av Kirken. Men da hun endelig hadde utviklet meningsfylte vennskap, verdsatte hun “den vekt siste-dagers-hellige la på Guds nærhet til menneskeheten. Jeg begynte å innse at jeg i et forsøk på å beholde Guds overhøyhet hadde oversett Guds nærhet – og da jeg forsto det, gjorde det sterkt inntrykk på meg.”¹²

I sin tale til kristne ledere erkjente eldste Holland “risikoen forbundet med å lære noe nytt om andre. Ny innsikt påvirker alltid gamle oppfatninger, og derfor er noen nye tanker, omarbeiding og omstrukturering uunngåelig.”¹³ Når jeg blir venn med noen av en annen tro, finner jeg ofte ut at jeg analyserer våre forskjeller og prøver å skjelve de

Alan Bachman, formann for Salt Lake Interfaith Roundtable, taler i Salt Lake tabernakel i februar 2012.

Tre siste-dagers-hellige kvinner deltar på Faith Feast, en flerkulturell progressiv middag i Spokane, Washington, USA. De og andre deltakere besøkte en lokal moské, en Sikh-helligdom og en presbyteriansk kirke.

kulturelle fra de doktrinære, mens jeg hele tiden prøver å verdsette alt det dydige og skjønnne de tilbyr. Innsatsen føles faktisk noen ganger risikabel, men den er alltid verdt det. I prosessen med å betrakte ting annerledes gir jeg avkall på flere av mine overfladiske kulturelle tendenser og kommer nærmere kjernen i evangeliet.

Flere av mine grupper i Kirken inviterte min venn presten til å tale over emnet "Elsk din neste tross religiøse forskjeller", og hun opplevde å bli godt mottatt av mange som var til stede. Hun inviterte i sin tur noen siste-dagers-hellige, inkludert meg, til å tale til forskjellige menigheter om det samme emnet. Etter gudstjenestene ble jeg omringet av medlemmer fra menighetene som ønsket å snakke med meg, omfavne meg og til og med felle tårer av felles kjærlighet og forståelse. Når jeg har opplevd slike ting, har jeg funnet ut at eldste Hollands konklusjon er sann:

"Når vi ser lenger enn til folks hudfarge, etnisk gruppe, sosial sirkel, kirke, synagoge, moské, trosbekjennelse og uttalelser om tro, og når vi prøver så godt vi kan å se hvem

de er og hva de er – barn av den samme Gud – hender noe godt og verdifullt i oss, og derved blir vi trukket inn i en tettere forening med den Gud som er vår alles Fader."¹⁴ ■

Forfatteren bor i Utah, USA.

NOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, i Marjorie Cortez, "Catholic Community Services honors Uchtdorfs, Eccles as humanitarians of the year," 7. nov. 2012, deseretnews.com.
2. Se Quentin L. Cook, "Partnering with Our Friends from Other Faiths," 9. aug. 2010, patheos.com.
3. Orson F. Whitney, i Conference Report, april 1928, 59.
4. Thomas S. Monson, i "Mormonenes høflighetsetikk," 16. okt. 2009, mormonnewsroom.org
5. Se Jeffrey R. Holland, "Stå sammen for Kristi sak", *Liahona*, aug. 2012, 24-26.
6. Joseph Walker, "Evangelical leader says LDS Church is not a cult", okt. 10, 2011, deseretnews.com.
7. Jeffrey R. Holland, "Standing Together," *Liahona*, 24.
8. Se Michael A. Neider, "The Voice of the People", *Ensign*, okt. 2012, 38-40.
9. Se Blair D. Hodges, "Mormons, Methodists meet to consider similarities, compare cultures, theology, music", 25. feb. 2012, deseretnews.com.
10. Joseph Walker, "University of Virginia Chair in Mormon studies named for Richard L. Bushman", 12. okt. 2012, deseretnews.com.
11. Ferron A. Olson, "Forgiveness at Wakayama", *Ensign*, des. 2011, 57.
12. Sarah Taylor, i "An Evangelical Student's Experience at BYU", *Meridian Magazine*, ldsomag.com.
13. Jeffrey R. Holland, "Standing Together," *Liahona*, 29.
14. Jeffrey R. Holland, "Standing Together," *Liahona*, 29.

FRA *Mzungu* TIL VENN

En enkel tjeneste fra en seniormisjonær gjorde et varig inntrykk.

Av David Dickson
Kirkens tidsskrifter

En *mzungu* i et tre? Hva gjorde *mzungu* oppe i et tre? Og hva var det redskapet han brukte til å sage gjennom grenene så raskt?

Slike spørsmål stilte uganderne seg mens de betraktet en fremmed (*mzungu*) som brukte en batteridrevet sag til å skjære bort døde grener fra et kraftig skyggetre. Redskapet var i seg selv et under for lokalbefolkningen. Mange av dem hadde aldri sett noe slikt før.

Men enda mer forunderlig for dem var *mzungu* selv. Eldste Roland Harris, en seniormisjonær fra Utah, USA, beskar gren etter gren og fjernet døde grener fra stor høyde. Folk som sto nedenfor, var forundret over at en fremmed ville gjøre noe slikt for en av deres egne.

Eldste Harris' enkle tjeneste kom til å markere opptakten til et vennskap med en som ikke hadde ønsket å ha noe med Kirken å gjøre eller noen i den.

De blir kjent med Godfrey

Eldste Roland Harris og søster Janet Harris var på en 23 måneders-misjon i Uganda Kampala misjon. Søster Harris, som var sykepleier, var blitt kalt som medisinsk veileder for misjonærene. Eldste Harris, en pensjonert byggmester som kan fikse nesten alt i universet, hadde ansvar for Kirkens bygninger og misjonens kjøretøyer.

Like etter at de hadde kommet til Uganda, ansatte eldste og søster Harris et lokalt medlem av Kirken, Mary, som rengjøringshjelp.

Mary var blitt døpt tre år tidligere. "Vi ble snart veldig glad i henne," sier søster Harris. "Hun hjalp oss å lære

om hvordan det er i Uganda."

Jo bedre kjent de ble med Mary, desto sterkere ble deres vennskap. De fikk raskt høre om hennes mann, Godfrey – en god mann, men som holdt Kirkens medlemmer på avstand, spesielt misjonærer. "Han ville ikke la misjonærer komme inn i sitt hjem," forklarer søster Harris. Men Mary ønsket likevel at Godfrey skulle møte dem.

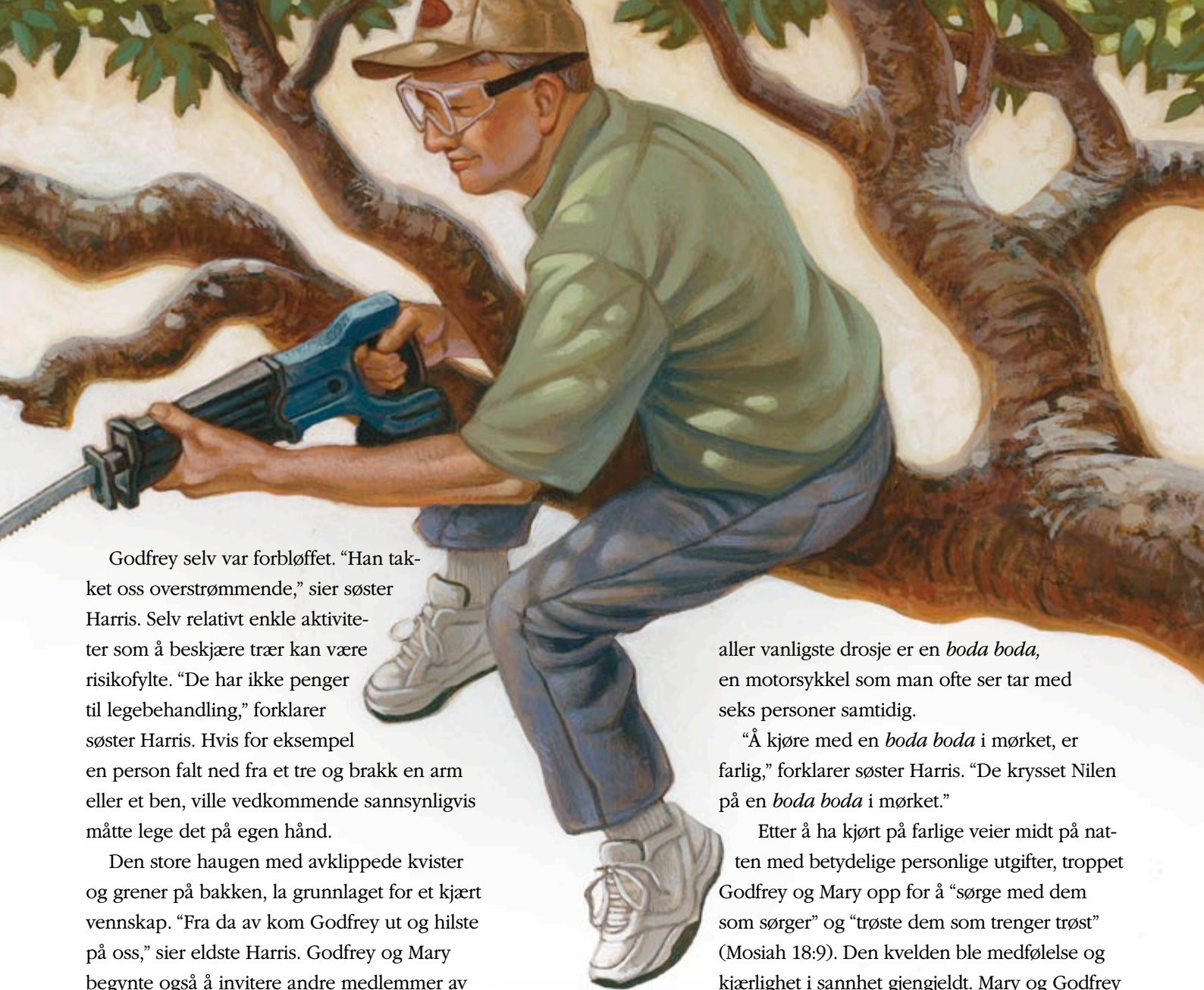
Hun inviterte ekteparet Harris hjem på en kort visitt. "Vi hadde ingen forventninger," forklarer søster Harris. "Vi fortalte Godfrey at Mary er vår kjære venn nå, og vi ønsker å bli kjent med hennes familie." Godfrey pratet med dem, men gjorde ikke noe for at de skulle være noe mer enn bekjente.

Dette forandret seg helt den dagen eldste Harris dukket opp med batteridrevne redskaper og stige, og tilbød seg å hjelpe.

Vendepunktet

Godfrey og Marys hjem var omgitt av ruvende skyggetrær fulle av døde grener og store forvokste grener som strakte seg farlig over taket deres.

Eldste Harris satte straks i gang med arbeidet. Han brukte fire timer oppe i trærne og hugget av grener opptil 25 cm i diameter. Arbeidet skulle ha vært gjort for lenge siden. "Jeg var minst 6 meter over bakken," sier eldste Harris. Folk som gikk forbi, kunne knapt tro sine øyne.

Godfrey selv var forbløffet. “Han takket oss overstrømmende,” sier søster Harris. Selv relativt enkle aktiviteter som å beskjære trær kan være risikofylte. “De har ikke penger til legebehandling,” forklarer søster Harris. Hvis for eksempel en person falt ned fra et tre og brakk en arm eller et ben, ville vedkommende sannsynligvis måtte lege det på egen hånd.

Den store haugen med avklippede kvister og grener på bakken, la grunnlaget for et kjærte vennskap. “Fra da av kom Godfrey ut og hilste på oss,” sier eldste Harris. Godfrey og Mary begynte også å invitere andre medlemmer av Kirken hjem til seg.

Nilen krysses

Eldste og søster Harris ble bedre kjent med Godfrey og Mary etter hvert som månedene gikk. Dette vennskapet kom til å bli en styrke og støtte for ekteparet Harris da en uventet tragedie inntraff halvveis i deres misjon. De fikk beskjed om at deres sønn Brad hadde blitt drept i en bilulykke på en motorvei.

Straks Mary og Godfrey hørte dette, iførte de seg begge sine beste klær og tok fatt på en farlig reise for å være nær sine kjære venner.

I Uganda er det ikke mange som eier et kjøretøy. Enten går de eller leier en drosje. Den

aller vanligste drosje er en *boda boda*, en motorsykkel som man ofte ser tar med seks personer samtidig.

“Å kjøre med en *boda boda* i mørket, er farlig,” forklarer søster Harris. “De krysset Nilen på en *boda boda* i mørket.”

Etter å ha kjørt på farlige veier midt på natten med betydelige personlige utgifter, troppet Godfrey og Mary opp for å “sørge med dem som sørger” og “trøste dem som trenger trøst” (Mosiah 18:9). Den kvelden ble medfølelse og kjærlighet i sannhet gjengjeldt. Mary og Godfrey var de som sto til tjeneste. “Det var helt utrolig,” sier søster Harris. Mary foreslo at alle skulle knele i bønn. Godfrey var med uten å nøle.

Eldste og søster Harris reiste til California, USA, for å være til stede i Brads begravelse. Etterpå vendte de tilbake til Uganda for å fullføre sin misjon. Nå som Roland og Janet Harris er hjemme i Utah igjen, har de fremdeles nær kontakt med Mary og Godfrey.

Tjeneste er en nøkkel som kan låse opp dører som ellers er sperret for oss. President Thomas S. Monson lærer oss: “Når uselvisk tjeneste eliminerer selvisk streben, tilveiebringer Guds kraft hans hensikter” (“Villig og verdig til å tjene”, *Liahona*, mai 2012, 68). ■

Afrika

Et kontinent med et skinnende håp

Av Richard M. Romney
Kirkens tidsskrifter

Den tro og lydighet som de siste-dagers-hellige i Afrika og Madagaskar viser, er et eksempel for Kirkens medlemmer overalt.

Det er lett å bli glad i folk i Afrika,”¹ sa eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum i Freetown, Sierra Leone, under et oppdrag som også omfattet besøk til Liberia og Ghana.

Han sa at de afrikanske siste-dagers-hellige tro og lydighet, som er født av deres kjærlighet til evangeliet, er et eksempel for alle Kirkens medlemmer.

Dåpens pakt åpner døren til mange velsignelser, og det gjør også et trofast studium av evangeliet.

Det er imponerende, sa eldste Holland, “å se hvor mye evangeliet betyr for dem, å se hva de har gjort med det, hvor høyt de skatter det, å se deres trofasthet med hensyn til tiende og tjeneste og tempelbesøk – jeg anser templet som det høyeste mål – og deretter se dem oppdra sine barn i Kirken og sende sine sønner og døtre på misjon. Det er et strålende tegn på deres trofasthet.”²

Mens dere har sett på

Eldste Holland bemerket at med unntak av Syd-Afrika (der en stav ble organisert i 1970) har Kirken eksistert i Afrika i mindre enn 30 år. Derfor har Kirken her så å si blitt “til mens dere har sett på, på en dag,” og “Afrika er ett av de spesielle steder der man får se Herrens herlighet, gjenopprettelsens under og mirakel, bokstavelig utfolde seg mens man ser på.”³

Han sa at han alltid vil minnes da han var i Accra, Ghana, sammen med president Gordon B. Hinckley (1910-2008), og han kunngjorde at det ville bli bygget et tempel der. “[Folk] sto der og jublet, gråt og danset, holdt om hverandre og felte tårer. Og på en måte vedvarer denne ånd fremdeles. Dette er min kjærlighet til

afrikanere – det er deres kompromisløse glede over evangeliet. De fleste har hatt så lite av materielle goder, men da de mottok evangeliet, gikk de helt inn for det... Og det gjør de ennå. De gjør det til denne dag.”⁴

Profetier oppfylt

Andre profeter og apostler som har utført oppdrag i Afrika, taler om kontinentet som et sted der Herrens profetier bokstavelig blir oppfylt.

“Det afrikanske folk er et vennlig og tålmodig folk,” sa eldste Richard G. Scott i De tolv apostlers quorum etter å ha besøkt medlemmer av Kirken i Mosambik og Nigeria. “De har ikke stor inntekt eller ressurser som gjør at de er økonomisk i stand til å gjøre mye, så de gjør det bare ut fra ren og skjær anstrengelse. De går kilometer etter kilometer etter kilometer for å utføre noe som Den hellige ånd tilskynder dem til for å fremme verket.”⁵

Eldste Scott bemerket at i 1999, da Mosambik ble innviet til forkynnelsen av evangeliet, var det bare 40 medlemmer der, og landet var en del av Syd-Afrika Johannesburg misjon. Da han kom dit for andre gang, i januar 2011, hadde Kirken i Mosambik vokst til mer enn 5000 medlemmer fordelt på to distrikter og 19 grener over hele landet. Mosambik er også hovedsete for Mosambik Maputo misjon, som inkluderer landet Angola.⁶

Ung, men i vekst

“Vi er unge her,”⁷ sa eldste Russell M. Nelson, også medlem av De tolv apostlers quorum, da han besøkte Madagaskar, Malawi og Kenya. “Vi iakttar at Herren påvirker dette Afrikas store kontinent for å velsigne folket ... med sannheten, evangeliets lys, [inkludert] frelsens og opphøyelsens ordinanser.”⁸ Han sa at han var spesielt imponert over hvor sterkt det lokale lederskap i Kirken i Afrika var: “Jeg kan ikke få sagt hvor takknemlige vi er for disse [lokale] ledere, som gir av sin tid og sine talenter i Herrens tjeneste for å være til velsignelse for disse menneskene.”⁹

Eldste Nelson er “svært optimistisk” når det gjelder fremtiden for Kirken og folk i Afrika og Madagaskar fordi deres tro er sterkere enn deres utfordringer. “Dere er virkelig Guds barn, barn av paktens Israel, forberedt til å møte vår Herre Jesus Kristus og Gud, vår evige Fader, og bo i Deres nærhet sammen med [deres] familier,”¹⁰ sa han under et møte i Madagaskar. Eldste Nelson sa også: “Dette er mennesker med store muligheter. De har tro. De har kjærlighet til Herren, og de har alt som kreves for å gjøre menneskene virkelig sterke.”¹¹

Under et intervju i Nairobi, Kenya, bemerket eldste Nelson: “Vi har møtehus for siste-dagers-hellige. Vi har en stav her [i] Nairobi. Vi hadde en stavskonferanse i dag. Det var en stor glede å være sammen med folket. Mer enn tusen personer var samlet,

Ved å strebe etter alltid å minnes Frelseren blir medlemmer styrket og fornyet ved å delta i nadverden.

[og de var så] ærbødige [og hadde] et vakkert kor, [et] utmerket stavspreidentskap [og] en patriark på forhøyningen. Hvordan kan jeg gi uttrykk for min glede når jeg ser slik fremgang?"¹²

Tross motgang

Eldste Holland sa at Kirken i Afrika blomstrer også i møte med utfordringer. Som et eksempel sa han: "Mens det pågikk en voldsom borgerkrig på Elfenbenskysten, fortsatte de siste-dagers-hellige bare å komme til templet. Det er en stor hyllest til dem. Jeg har dyp respekt for dem."¹³

Idet eldste Holland snakket både om Sierra Leone og Liberia, sa han: "De har nylig opplevd så mye blodsutgytelse og krig, og derfor er dette en av grunnene til at evangeliet fenger så dramatisk. De har sett hva livet *ikke* bør være, og nå som misjonærene og medlemmene bærer vitnesbyrd, har de sett hva det *kan* være. Himmelen har vendt [deres prøvelser] til en velsignelse, og de løfter seg selv ut av politisk forvirring og borgerkrig."¹⁴

Dessuten påpekte eldste Holland at Kirkens vekst i Zimbabwe har vedvart tross vanskelige tider de senere år: "Kirken har blomstret. Vi har vekst, vi har staver, vi

har misjoner. Dette foregår over hele Afrika.”¹⁵

Forkynn evangeliet

Eldste Holland sa at en av nøklene til Kirkens fremgang i Afrika er at “vi ikke involverer oss i tydelig sosiopolitiske saker. Vi forkynner evangeliet. Vi er opptatt av rettferdighet, og vi er opptatt av sosiale muligheter og sosial likhet. Men vi tror [løsningene finnes i evangeliet], så vi bare forkynner evangeliet. Og det har vist seg andre steder, og det viser seg i Afrika, at når folk får denne innsikt, velsignelse og dette lys i livet, så begynner plutselig ting å forandres, og de blir velsignet.”¹⁶

Herrens løfte

Eldste Holland siterte Frelseren, som sa: “De siste [skal] bli de første, og de første de siste” (Matteus 20:16).

“På noen måter,” sa han, “kommer evangeliet sent til Afrika, i hvert fall slik vi kunne gjøre det ifølge Herrens timetabell – og jeg bekrefter raskt at det var Herrens timetabell. Det er forholdsvis nylig at afrikanerne har begynt å få misjoner og misjonærer, prestedømmets velsignelser osv. Det er et stort kontinent, og vi har fremdeles lang vei å gå. Men jeg tror at den veksten vi nå ser i Afrika, er en del av oppfyllelsen av Herrens løfte. Afrikanske siste-dagers-hellige gjør seg bemerket ved tro. De er på fremmarsj. De takler utfordringen med å motta evangeliet og gjøre det tydelig i sitt liv.”¹⁷ ■

NOTER

1. Jeffrey R. Holland, i “Emerging with Faith in Africa,” www.lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/emerging-with-faith-in-africa.
2. Jeffrey R. Holland, i “Emerging with Faith in Africa.”
3. Jeffrey R. Holland, i “Emerging with Faith in Africa.”
4. Jeffrey R. Holland, i “Emerging with Faith in Africa.”
5. Richard G. Scott, i “Mormons in Africa: A Bright Land of Hope,” mormonnewsroom.org/article/mormons-africa-bright-land-hope.
6. Se “Jesus Christ Lives’ Elder Scott Testifies in Mozambique,” lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/jesus-christ-lives-elder-scott-testifies-in-mozambique.
7. Russell M. Nelson, i video i “Learn of the Savior, Saints in Madagascar and Malawi Are Told,” lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/learn-of-the-savior-saints-in-madagascar-and-malawi-are-told.
8. Russell M. Nelson, i “Elder Nelson Completes Trip to Africa in Kenya,” lds.org/church/news/elder-nelson-completes-trip-to-africa-in-kenya.
9. Russell M. Nelson, i video i Heather Whittle Wrigley, “Elder Nelson Visits Madagascar, Dedicates Malawi,” 28. okt. 2011, lds.org/church/news/elder-nelson-visits-madagascar-dedicating-malawi.
10. Russell M. Nelson, i video i “Learn of the Savior, Saints in Madagascar and Malawi Are Told.”
11. Russell M. Nelson, i video i “Elder Nelson Visits Madagascar, Dedicates Malawi.”
12. Russell M. Nelson, i video in “Family Success Comes from Following the Savior,” lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/family-success-comes-from-following-the-savior.
13. Jeffrey R. Holland, i “Emerging with Faith in Africa.”
14. Jeffrey R. Holland, i “Emerging with Faith in Africa.”
15. Jeffrey R. Holland, i “Emerging with Faith in Africa.”
16. Jeffrey R. Holland, i “Emerging with Faith in Africa.”
17. Jeffrey R. Holland, i “Emerging with Faith in Africa.”

OMRÅDENE AFRIKA SYDØST OG VEST*

Medlemmer: 381 417

Staver: 70

Menigheter: 508

Misjoner: 22

Distrikter: 60

Grener: 646

Hovedkvarter: Johannesburg, Syd-Afrika og

Accra, Ghana

*Pr. april 2013.

TEMPLER

I drift

Accra Ghana, innviet 7. august 2005

Aba Nigeria, innviet 11. januar 2004

Johannesburg, Syd-Afrika innviet

24.-25. august 1985

Bekjentgjort

Durban Syd-Afrika

Kinshasa, Den demokratiske republikken Kongo

DET STØRSTE MIRAKEL

En klar septemberdag var vår yngste datter, Erica, utsatt for en alvorlig bilulykke. Hun ble fløyet til sykehuset, og etter timer med operasjon mottok vi den fryktelige nyheten: vår vakre, livlige 17 år gamle datter hadde dødd.

De neste månedene var smertefulle for oss. Vi kom oss gjennom hennes fødselsdag og Thanksgiving, og stål-satte oss for vår første jul uten henne. Folk advarte oss og sa at julehøytiden ville bli vanskelig, men uansett hvor mange ganger vi ble fortalt dette, kunne det ikke ha forberedt oss.

I tillegg til den overveldende sorgen og fortvilelsen var jeg misunnelig på andre familier som feiret jul lykkelig sammen. Bittert undret jeg: "Hvorfor oss?" Hvorfor fikk ikke vi oppleve et slikt mirakel som andre snakker om?"

I min fortvilelse mintes jeg en gang menigheten vår hadde en aktivitet kalt "Jul i Betlehem". Medlemmene kom kledd som om de levde på den tiden Jesus ble født. Erica, som var fire år gammel den gangen, hadde på seg en arvet lang, hvit kjole og et sjal rundt hodet. Kveldens høydepunkt var et skuespill som viste Jesu fødsel i en "stall" med høyballer og en krybbe. Et ungt par med sin nyfødte hadde rollene som Maria, Josef og Jesusbarnet.

Da vi samlet oss rundt julescenen, merket jeg at Erica ikke var ved siden av meg. Jeg fikk panikk inntil jeg fikk et glimt av den hvite kjolen hennes i nærheten av julescenen.

Da ble min panikk for hennes sikkerhet til frykt for at hun skulle forstyrre skuespillet. Jeg skulle til å rope på henne, men stanset og så at hun gikk mot krybben.

Erica knelte stille ved siden av Maria og så opp på henne som for å be om tillatelse. Deretter strakte Erica seg frem og klappet forsiktig det sovende barnet. Jeg var ikke den eneste som la merke til det. Andre sto snart i stillhet og så på at hun knelte ned ved siden av barnet. En varm følelse kom over gruppen da de forsto at dette barnet var Jesusbarnet for Erica.

I min sorg bragte dette minnet meg fred og trøst da jeg mintes min lille datters hengivenhet. Mitt sinn hadde vært opptatt av spørsmål om

liv og død – spørsmål som ikke hadde syntes så viktige før Ericas død. Mens jeg mediterte over oppstandelsen og korsfestelsen, identifiserte jeg meg med Maria. Hun elsket sin nyfødte Sønn, og senere utholdt hun fryktelig smerte og kval da hun var vitne til hans lidelse og død. Kristus ble ikke spart for korset, og Maria ble ikke spart for sin sorg.

I julen feirer vi at Frelserens liv på jorden begynte, men for meg vil hans fødsel nå alltid være forbundet med hans lidelse, død og oppstandelse – forsoningen. Fordi Frelseren brøt dødens bånd, vet jeg at Ericas død ikke vil være endelig. Det er miraklet vi skal være takknemlige for – det største mirakel noen gang. ■

Ellen Knell, Utah, USA

En god følelse kom over gruppen da de forsto at dette barnet var Jesusbarnet for Erica.

ET SVAR PÅ HANS BØNNER

Jeg følte ikke julens ånd. Det var desember det siste året mitt på videregående skole, og søknader om opptak ved en høyskole og mitt siste Laurbærpike-prosjekt tårnet seg opp foran meg. Jeg håpet å finne en mulighet til å arbeide som frivillig, og at dette kunne telle på søknadene mine og også på Laurbærpike-prosjektet. Heldigvis spurte min rådgiver på skolen om min venninne Jessica og jeg ville organisere en inn-samling av leker på skolen til en lokal veldedighetsinstitusjon.

Jeg delegerte det meste arbeidet til prosjektkomiteen. Jeg ba dem lage en plakate med et stort termometer som skulle vise antall leker som ble donert. Vi mente det var nok annonsering, og vi brukte hver lunsjperiode til å samle inn leker som ble donert. Men elevene kom med få leker, og termometermålingen forble lav.

Rådgiveren vår begynte merkelig nok å legge til side noen leker. Da Jessica og jeg spurte hva hun ville gjøre med dem, fortalte hun at en lærer ved skolen nylig hadde fått diagnosen kreft. Etter at han hadde strevd med å undervise mens han gjennomgikk behandling, hadde han besluttet å ta en pause fra arbeidet. Julen nærmet seg, og regningene i forbindelse med behandlingen tårnet seg opp, så det ville ikke bli mye jul hos hans familie. Rådgiveren foreslo at vi skulle pakke inn gavene hun hadde satt til side, og gi familien dem.

Jeg ble grepet. Jeg hadde sett på mitt tjenesteprojekt som noe som skulle komme meg selv til gode, ikke andre. Jeg besluttet å tredoble vårt mål for donerte leker og begynne å samle inn penger til læreren og hans familie.

Jessica og jeg besøkte klasserom og agiterte for vår sak. Responsen var enorm. Lærere, stab og elever ga leker og penger for å hjelpe familien. Vi passerte snart vårt mål for leker, noe som forbløffet institusjonen. Vi samlet også inn over 1000 dollar til familien.

Da vi omhyggelig pakket inn gavene vi hadde samlet inn og kjøpt, innså jeg at det vitnesbyrdet om tjeneste som jeg mottok, var like viktig som gavene vi ga bort. Jeg kan ikke gi uttrykk for den begeistringen

Mens vi pakket inn gavene, innså jeg at vitnesbyrdet om tjeneste som jeg mottok, var like viktig som gavene vi ga bort.

jeg følte da vi i hemmelighet så på da familien oppdaget gavene vi anonymt hadde lagt foran døren deres.

Noen måneder senere ble Jessica og jeg bedt om å undervise på et seminar om tjenesteprojekter. Vi forklarte hva vi hadde gjort uten å nevne lærerens navn. En pike rakte opp hånden og reiste seg. Tårene rant mens hun snakket. Læreren var onkelen hennes, og hun beskrev hvor meget vår tjeneste hadde betydd for ham. Hun sa det var et svar på hans bønner.

Hvilken glede det var den julehøytiden å komme sammen i inderlig tjeneste og vite at vi hadde utgjort en forskjell. ■

Lindsey Leavitt, Nevada, USA

JEG KLARER DET!

Det var en kveld i julen, og et tungt teppe av snø lå på bakken. I månedsvis hadde min ledsager og jeg trosset det kalde været i Tyskland, banket på dører og levert ut eksemplarer av Mormons bok. Selv da, 15 år etter at 2. verdenskrig var over, var mange tyskere forsiktige overfor amerikanere.

Men den kvelden skulle Ingeborg Bienmuller bli døpt. Men på den lange bussturen til USAs flyvåpenbase var hun stille. Jeg følte hennes økende uro.

Da vi nærmet oss busstoppestedet, vendte Ingeborg seg til oss og sa: "Forstår dere hvor vanskelig dette er

for meg? De allierte drepte min mann i krigen, og bombeangrep drepte mange andre familiemedlemmer."

Hun tok på leggen sin. "Jeg ble truffet av metallsplinter fra en bombe. Benet mitt blir aldri bra. Jeg vet ikke om jeg kan gå inn der."

Vi satt i stillhet mens ordene hennes sank inn og bussen stoppet. Ingeborg satt urørlig. Hjertet mitt banket. Jeg ba om at hun ikke skulle ombestemme seg på grunn av frykt.

Da reiste hun seg fra setet og erklærte: "Min himmelske Fader har gitt meg et vitnesbyrd om gjenoprettelsens sannhet. Jeg vet at

Mormons bok er sann. Jeg klarer dette! Eldste Atkin, vær så snill å hjelpe meg å gå."

Vi tok den lange spaserturen til porten. Ingeborg pustet tungt da vi passerte vaktene. Vi tok på oss våre hvite klær og fant bassenget på basen. Bassenget ble et hellig sted, og freden senket seg over oss. Fortvilelsen i Ingeborgs ansikt vek plassen for glede da hun gikk ut i vannet og ble døpt som medlem av Kirken.

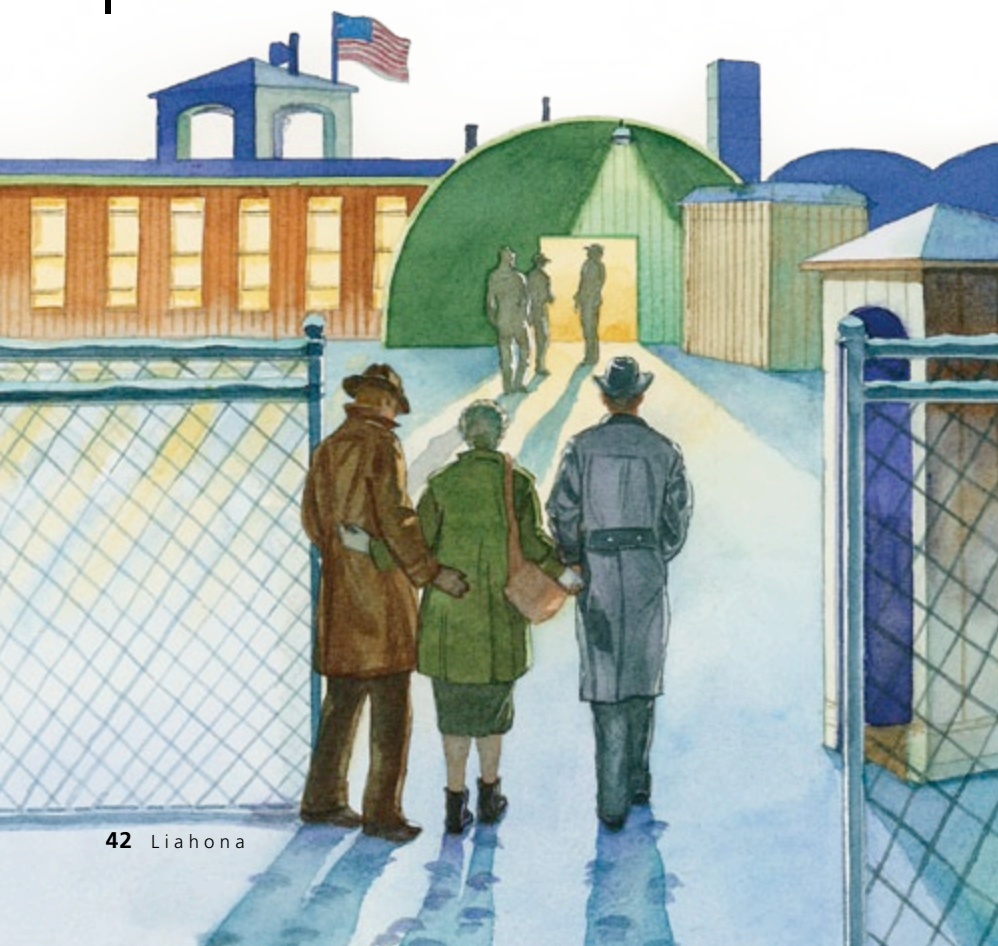
"Den kvelden eldstene la en Mormons bok etter seg hos meg, ble jeg begeistret," fortalte hun oss da vi kjørte hjem. "Jeg satt oppe og leste til jeg kom til Mosiah 18, der Alma oppfordrer folket til å bli døpt: 'Se, her er Mormons vann ... og nå, ettersom dere ønsker å komme inn i Guds hjord og kalles hans folk, ... hva har dere så imot å bli døpt?'" (Mosiah 18:8, 10).

Hun fortsatte lavmælt: "Jeg sovnet da jeg leste de ordene, og jeg hadde en drøm. Jeg sto ved et vakkert vann i likhet med Mormons vann. På den andre siden av vannet sto mennesker kledd i hvitt – min familie! Min mann, som var blitt drept i krigen, smilte og gjorde tegn til meg at jeg skulle bli døpt."

Den kvelden ble søster Bienmuller medlem av Würzburg gren og en av de mange i Tyskland som til slutt overvant sin frykt og sluttet seg til Kirken. ■

Roy Atkin, California, USA

Ingeborg vendte seg til oss og sa: "Forstår dere hvor vanskelig dette er for meg?"

VI KOM FOR Å HENTE GAVENE VÅRE

Da jeg var medlem av distriktspresidentskapet vårt, hjalp jeg til med å koordinere en aktivitet der medlemmene i distriktet donerte leker til fattige barn i byen Soacha i Colombia. Alle medlemmene ga veldig positiv respons. Ikke alle gavene var nye, men de fleste var i god stand.

Mens vi gjorde oss ferdige med å laste gavene inn i busser som skulle kjøre oss til byen, kom en ung pike

til meg med en plastball som var hardt brukt og oppskrapt. Jeg holdt ballen i hånden og lurte på hvem som hadde gitt en så velbrukt ball. Litt foraktelig kastet jeg den under setet.

Da vi kom frem, begynte våre unge å synge julesanger. Sangen, sammen med nisseluene deres, tiltrakk seg en stor barneflokk. Da vi begynte å levere ut gavene, ropte disse barna på andre barn. Snart hadde vi gitt bort alle.

Da vi skulle til å dra, så jeg en gutt i åtteårsalderen komme løpende mot oss mens han holdt lillebroren sin i hånden. Da de

stillhet håpet jeg at jeg ville være like ivrig etter å glede andre som den eldste gutten var til å glede sin bror.

kom frem, sa den eldste gutten: "Vi kom for å hente gavene våre." Han var så uskyldig at jeg ikke fant ord og ble rørt.

Jeg forklarte ham at vi ikke hadde flere gaver igjen. Han svarte: "Det gjør ingenting om min gave ikke er her, men min lillebrors må være her."

Da kom jeg på ballen jeg hadde kastet under setet mitt. Jeg sa til guttene at jeg hadde én gave til, men den var ikke så fin.

"Det spiller ingen rolle hva det er," sa han. "Bare det er en."

Jeg gikk inn i bussen og fant ballen. Da jeg ga den til den lille gutten, ble han overlykkelig. Han hoppet av takknemlighet og sa: "En ball! Det er den gaven jeg ba Jesusbarnet komme med." Han fortsatte å danse glad omkring mens han og hans eldre bror gikk avgårde med sin kjærkomne gave.

Jeg sto rolig der og gråt, og jeg følte fred og takknemlighet omslutte meg. Den omtanke og uselviske omsorg som den eldste broren viste sin yngre bror, rørte meg, og i stillhet håpet jeg at jeg ville være like ivrig etter å glede andre som den eldste gutten var til å glede sin bror.

Da guttene gikk lykkelig avgårde, ble jeg minnet om Frelserens kjærlighet til oss. Han glemte ikke engang en liten gutt på en fjellside som hadde bedt om en enkel ball til jul. ■

Walter Emilio Posada Rodriguez,
Colombia

Av eldste Robert D. Hales

i De tolv apostlers quorum

JULENS LØFTE

Måtte vi ta oss tid denne julen til å fornye våre pakter om å følge Frelseren og gjøre hans vilje, slik Han gjorde vår himmelske Faders vilje.

Vi kan ikke fullt ut forstå betydningen av jul med mindre vi forstår betydningen av Frelserens liv, forsoning og oppstandelse.

Jeg kan ikke tenke på Frelserens fødsel uten å tenke på hans ord til Pilatus: “Til dette er jeg født, og til dette er jeg kommet til verden, at jeg skal vitne for sannheten. Hver den som er av sannheten, hører min røst” (Johannes 18:37).

Måtte vi overveie Skriftenes profetier om Frelseren når vi innleder julehøytiden. De er ikke bare tilfeldige uttalelser, men dypsindige uttalelser om hensikten og løfter forbundet med hans liv og misjon, og om hva han betyr for hver enkelt av oss.

Profetier om Hans komme

Kristi komme ble forutsagt i mange tusen år. Ca. 2000 år før Jesu Kristi fødsel forkynte Abraham om hans rolle i frelsesplanen. Ca. 1400 år før hans fødsel forkynte Moses de samme strålende sannheter. Ca. 700 år før hans fødsel åpenbarte Jesaja forholdene rundt hans fødsel, liv og død:

“Derfor skal Herren selv gi dere et tegn: Se, en jomfru skal bli med barn, hun skal føde en sønn og gi ham navnet Immanuel” (Jesaja 7:14).

“For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet skal være på hans skulder, og hans navn skal kalles Vidunderlig, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Fader, Fredsfyrste” (Jesaja 9:6).

“Foraktet var han og forlatt av mennesker, en smertenes mann, vel kjent med sykdom...

“Sannelig, våre sykdommer har han tatt på seg, og våre piner har han båret. Men vi aktet ham for plaget, slått av Gud og gjort elendig.

“Men han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger ... og ved hans sår har vi fått legedom...

“... [Han var] lik et lam som føres bort for å slaktes, og lik et får som tier når de klipper det. Han opplot ikke sin munn.

“Ved trengsel og ved dom ble han revet bort. ...

“De gav ham hans grav blant ugudelige, men hos en rik var han i sin død, fordi han ingen urett hadde gjort, og det ikke var svik i hans munn” (Jesaja 53:3-5, 7-9).

Ikke lenge etter Jesajas profeti hadde profeten Lehi en dyptgående drøm og forklarte sin familie hva han hadde lært. Nephi skrev: “Seks hundre år etter at min far forlot Jerusalem, skulle Gud Herren oppreise en profet blant jødene – ja, en Messias, eller med andre ord en verdens Frelser” (1 Nephi 10:4).

Lehi talte også om det store antall profeter som hadde vitnet om verdens Forløseres komme (se 1 Nephi 10:5).

Julens løfte

Lukas' evangelium beretter at før Frelserens fødsel reiste hans mor i hast for å besøke sin kusine Elisabet.

“Og det skjedde at da Elisabet hørte Marias hilsen, da sprang barnet i hennes liv. Elisabet ble fylt med Den Hellige Ånd.

“Hun ropte med høy røst og sa: Velsignet er du blant kvinner, og velsignet er frukten av ditt morsliv” (Lukas 1:41-42).

Slik Den hellige ånd bar vitnesbyrd for Elisabet, vitner han for oss om at profetenes ord er oppfylt. Frelseren har kommet og utført det arbeid hans Fader sendte ham for å gjøre.

Nephi skrev om Frelseren:

“Og jeg så og fikk se jomfruen igjen med et barn i sine armer.

“Og engelen sa til meg: Se, Guds Lam, ja, han er Sønn av den evige Fader!” (1 Nephi 11:20-21).

Da Frelseren var 12 år, underviste han i templet. Han forklarte sine engstelige foreldre at han var i sin Faders tjeneste (se Lukas 2:42-49).

Denne tjeneste ble fullført mens han gikk omkring og oppfylte sin jordiske misjon. Frelseren beskriver kulminasjonen av denne misjonen med følgende gripende ord:

“Jeg kom til mine egne, men mine egne tok ikke imot meg. Og Skriftene om mitt komme er oppfylt.

Når vi hver uke deltar i nadverdens ordinans, fornyer vi for oss selv løftet som ble gitt ved Frelserens fødsel.

“Og alle som har tatt imot meg, har jeg latt bli Guds sønner [og døtre], og det vil jeg la skje med alle som tror på mitt navn, for se, forløsningen kommer ved meg, og i meg er Moseloven oppfylt” (3 Nephi 9:16-17).

Hans løfte om at vi kan bli hans sønner og døtre, vil bli oppfylt når vi tror på ham og i lydighet utøver tro på ham. Da vil vi være forberedt til å motta den gave som evig liv er.

Han sa: “Se, jeg er den som fra verdens begynnelse av er utsett til å forløse mitt folk. Se, jeg er Jesus Kristus ... Ved meg skal hele menneskeheten ha liv, ja, evig liv vil komme til dem som tror på mitt navn, og de skal bli mine sønner og mine døtre” (Ether 3:14).

Julens betydning

Julen er en tid til å dele våre gaver, styrke andre og gjøre vår del i Guds rike. Julen er også en tid til å uttrykke vår kjærlighet til andre og til å bære vitnesbyrd om Frelseren.

En måte vi kan dele vårt vitnesbyrd på, er å ha en julekrybbe i vårt hjem slik at vi kan sette i gang samtaler om Herrens fødsel. En annen måte er å fortelle historier som den om John Weightman i *The Mansion (Boligen)*.

John Weightman var en fremgangsrik mann hvis veltalighet bragte ham oppmerksomhet og berømmelse. Da han en kveld hadde lest gjennom en haug avisutklipp som roste ham for hans gavmildhet, tok han frem Bibelen. Snart falt han i søvn etter å ha lest disse Frelserens ord: “Samle dere ikke skatter på jorden, hvor møll og rust tærer, og hvor tyver bryter inn og stjeler” (Matteus 6:19).

Mens han sov, befant John seg i “den himmelske by”, der han reiste sammen med andre og mottok sine boliger. Da Portens vokter stoppet foran en bitte liten hytte bygd av kasserte materialer, sa han til John: “Dette er din bolig.”

John protesterte og ramset opp alle sine offentlige bidrag.

“Ble ikke alle disse omhyggelig nedtegnet på jorden så du kunne bli enda mer hedret?” spurte Portens vokter. “Du har fått din belønning for dem. Ønsker du dobbel betaling?”¹

I denne julehøytiden håper jeg at vi alle får anledning til å gi anonymt.

Motta løftet

Når vi hver uke deltar i nadverdens ordinans, fornyer vi for oss selv løftet som ble gitt ved Frelserens fødsel. Vi påtar oss hans navn, og vi fornyer vår pakt om lydighet og vårt løfte om at vi alltid vil minnes ham.

Evangeliet, slik det står skrevet i Lære og pakter, er følgende:

“At han kom til verden, ja, Jesus, for å bli korsfestet for verden, og for å bære verdens synder og for å heliggjøre verden og rensen den fra all urettferdighet,

for at gjennom ham kunne alle bli frelst” (L&p 76:41-42).

Måtte vi denne julen fornye våre pakter om å følge Frelseren og gjøre hans vilje, slik han gjorde vår himmelske Faders vilje. Når vi gjør dette, vil kong Benjamins folks ord, nedtegnet 125 år før Frelserens fødsel, bli oppfylt for oss i dag: “Ha barmhjertighet med oss og anvend Kristi sonende blod, så vi kan få tilgivelse for våre synder og våre hjerter kan bli rensen, for vi tror på Jesus Kristus, Guds Sønn, som skapte himmel og jord og alle ting, og som skal komme ned blant menneskenes barn” (Mosiah 4:2).

Jeg vitner om at Frelseren kom ned i tidens midte og at han vil komme igjen. Jeg bærer vitnesbyrd om at Hans kirke, gjenopprettet i denne siste evangelieutdeling før hans annet komme, er det “underlige og forunderlige verk” (2 Nephi 25:17) som vi som sistedagers-hellige er engasjert i. ■

NOTE

1. Henry Van Dyke, “The Mansion”, i *Inspirational Classics for Latter-day Saints*, red. Jack M. Lyon (2000), 54-57, 62-63.

Av eldste
Jeffrey R. Holland
i De tolv apostlers
quorum

Forberedelse til

DET ANNET KOMME

Gode menn og kvinner i tidligere tider klarte å holde det gående, fortsatte å bære vitnesbyrd, fortsatte å prøve å gjøre sitt beste, ikke fordi de visste at de ville lykkes, men fordi de visste at dere ville lykkes.

Vi gjør vår inntreden på jordelivets scene i den største evangelieutdeling som noensinne er gitt menneskene, og vi må gjøre det beste ut av den.

Jeg liker et sitat fra profeten Joseph Smith om at tidligere profeter, prester og konger “med fryd har sett frem til den tid vi lever i, oppildnet av en himmelsk og frydefull forventning har de sunget, skrevet og profetert om denne vår tid”.¹ Legg merke til denne lignende bekreftelse av president Wilford Woodruff: “Guds og alle de hellige profeters øyne følger oss. Dette er den store evangelieutdeling som har blitt omtalt siden jordens begynnelse.”²

Jeg har en teori om disse tidligere evangelieutdelinger og ledere, familier og mennesker som levde da. Jeg har ofte tenkt på dem og de destruktive omstendigheter de var konfrontert med. De opplevde fryktelig vanskelige tider, og for det meste lyktes de ikke i sine evangelieutdelinger. Hele poenget med gjengivelsen av evangeliet i de siste dager er jo at evangeliet ikke hadde klart å overleve i tidligere tider og derfor måtte videreføres i en siste, seiende tidsalder.

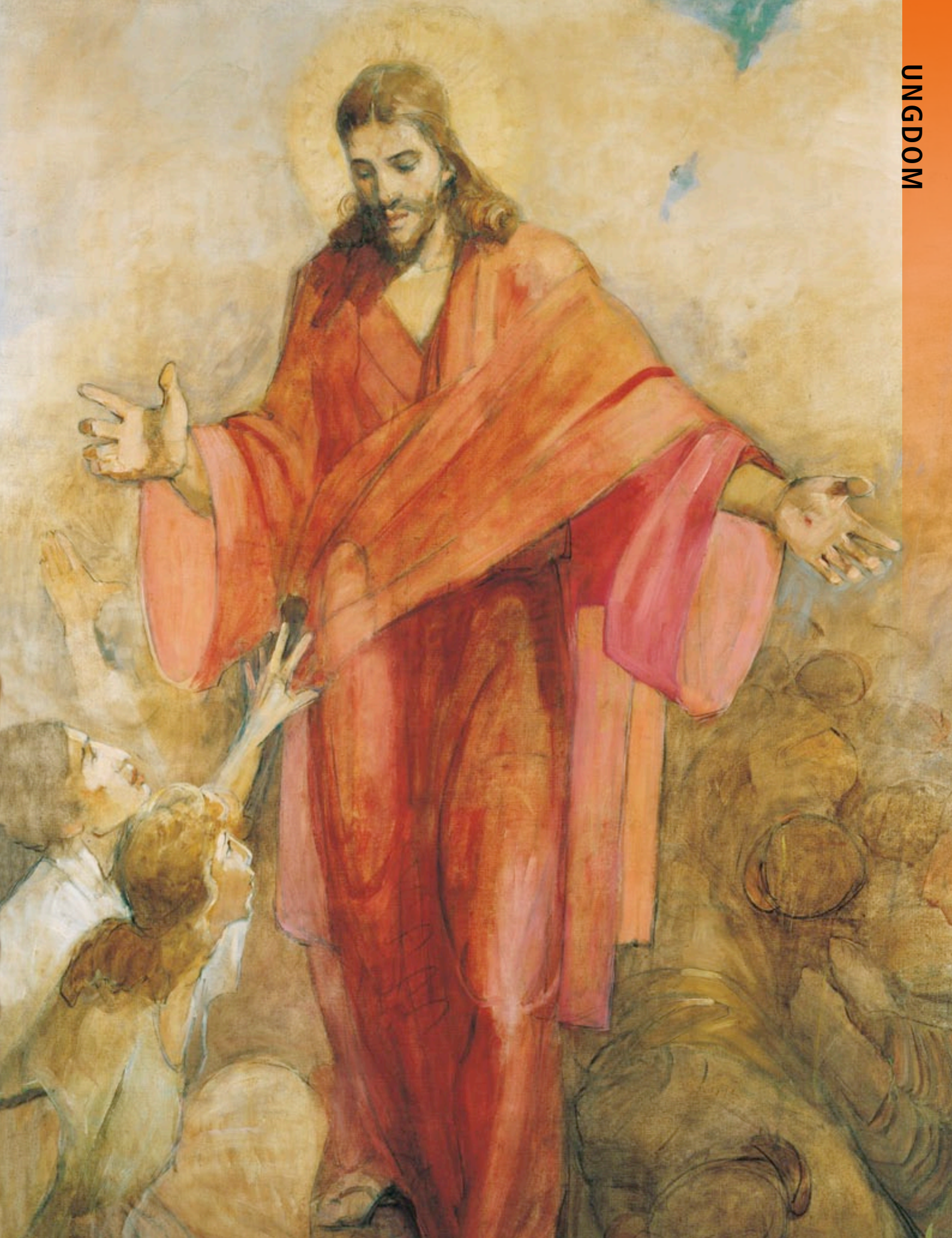
En evangelieutdeling som ikke vil mislykkes

Kort sagt ble frafall og ødeleggelse i en eller annen form den endelige skjebnen til alle større evangelieutdelinger vi har hatt gjennom tidene. Men her er min teori. Min teori er at disse gode menn og kvinner, lederne i disse tidligere tider, klarte å holde det gående, fortsatte å bære vitnesbyrd, fortsatte å prøve å gjøre sitt beste, ikke fordi de visste at *de* ville lykkes, men fordi de visste at *dere* ville lykkes. Jeg mener at de hentet mot og håp, ikke så mye fra sin egen situasjon som fra deres – en strålende forsamling av unge mennesker, som er samlet i hundre tusenvis rundt om i verden, fast besluttet på å gjøre en innsats for å se at evangeliet seirer.

Moroni sa en gang da han talte til oss som ville motta hans opptegnelser i de siste dager:

“Se, Herren har vist meg store og vidunderlige ting om det som snart må skje på den dag da disse ting skal komme frem blant dere.

“Se, jeg taler til dere som om dere var tilstede, og likevel er dere ikke det. Men se, Jesus Kristus har vist meg dere,

og jeg vet hva dere gjør” (Mormon 8:34-35).

På et eller annet vis tror jeg *alle* profetene og tidligere tiders apostler virkelig hadde sine visjonære glimt av vår tid – en oversikt som ga dem håp i deres egen, mindre gode tidsepoke. Disse tidlige brødre visste forbløffende mye om oss. Profeter som Moses, Nephi og Jareds bror så de siste dager i svært detaljerte syn. Noe av det de så, var ikke hyggelig, men alle disse tidligere generasjoner fant sikkert oppmuntring i å vite at det til slutt skulle bli en siste evangelieutdeling som ikke ville ende galt.

Det var vår, ikke deres, tid som vekket “himmelsk og frydefull forventning” og fikk dem til å synge og profetere om seier. Det er vår tid, kollektivt sett, som profetene har sett frem til fra tidenes begynnelse, og disse tidlige brødre er fremdeles der og heier oss videre! I en meget reell betydning er deres sjanse til å anse seg for å ha lykkes betinget av vår trofasthet og vår seier. Jeg liker tanken på å gå inn i striden i de siste dager og representere Alma og Abinadi og det de sto for, og representere Peter og Paulus og det de ofret. Hvis dere ikke kan begeistres over et slikt oppdrag i historiens drama, kan dere ikke bli begeistret!

Forbered Kristi kirke til Hans komme

La meg legge et annet element til dette blikket på evangelieutdelingen som jeg tror blir en naturlig følge.

Fordi vår evangelieutdeling er den siste og største av alle, fordi alt til slutt vil kulminere og bli oppfylt i vår tidsepoke, er det derfor et spesielt, meget konkret ansvar som faller på de av oss som tilhører Kirken nå, som ikke nødvendigvis hvilte på skuldrene til Kirkens medlemmer i samme grad i tidligere tider. I motsetning til Kirken på Abrahams, Moses', Jesajas eller

Vi har ansvar for å forberede Guds Lams kirke til å ta imot Guds Lam – personlig, i triumferende herlighet, i sin rolle i tusenårsriket.

Esekiels tid, eller til og med i Jakobs og Johannes' nytestamentlige tid, *har vi ansvaret for å forberede Guds lams kirke til å ta imot Guds lam* – i egen person, i seierrik herlighet, i hans rolle i tusenårsriket som Herrenes herre og Kongenes konge. Ingen annen evangelieutdeling har hatt denne oppgaven.

I Skriftenes språk er det vi som er utpekt i all historisk tid til å forberede bruden til brudgommens komme og være verdige en innbydelse til bryllupsfesten (se Matteus 25:1-12; 22:2-14; L&p 88:92, 96). Kollektivt sett – enten det skjer i vår levetid eller

i våre barns eller barnebarns tid eller en annen tid – har vi som kirke og som enkeltmedlemmer ansvar for å være verdige til å la Kristus komme til oss, verdige til å la ham hilse på oss, godkjenne og ta imot oss og omfavne oss. Det liv vi fremstiller for ham på dette hellige tidspunkt, *må* være ham verdig!

Vi må være akseptable for ham

Jeg fylles av ærefrykt, av en overveldende pliktfølelse mht. å gjøre meg beredt (og i den grad jeg kan, hjelpe Kirkens medlemmer å bli beredt) til den lenge omprofeterte dagen, til den overføring av myndighet, til det tidspunkt vi skal overlevere Kirken til Ham hvis kirke det er.

Når Kristus kommer, må medlemmene av Hans kirke se ut og handle som medlemmer av Hans kirke forventes å se ut og handle, dersom vi skal være akseptable for ham. Vi må gjøre Hans gjerning og etterleve Hans læresetninger. Han må raskt og lett gjenkjenne oss som sine sanne disipler. Som president J. Reuben Clark jr. (1871-1961), tidligere førsterådgiver i Det første presidentskap, en gang sa: vår tro må *ikke* være vanskelig å oppdage.³

Ja, i den storslagne siste time gjør vi klokt i, hvis vi sier at vi tror, å vise det i handling. Hyrden kjenner sine får, og vi må på den store dag være kjent som hans disipler både i gjerning og i ord.

Mine kjære unge venner, dette er de siste dager, og dere og jeg skal

Jeg liker tanken på å gå inn i striden i de siste dager og representere Alma og Abinadi og det de sto for, og representere Peter og Paulus og det de ofret. Hvis dere ikke kan begeistres over et slikt oppdrag i historiens drama, kan dere ikke bli begeistret!

være de beste siste-dagers-hellige vi kan. Vær så snill å legge vekt på hellige.

Når vil alt dette avsluttes? Når skal Kristus vise seg for verden i triumf og tusenårsriket begynne? Jeg vet ikke. Det jeg vet, er at innledningen til det hele begynte i Den hellige lund for 193 år siden. Jeg vet at som følge av Det første syn og alt som har fulgt med det, lever vi i en tid med uovertrufne velsignelser – velsignelser som er gitt oss i den hensikt at vi skal være trofaste og rene, så brudgommen, når han endelig kommer i triumf, personlig kan rettferdiggjøre å innby oss til bryllupsfesten.

Mine kjære unge brødre og søstre, dere har min kjærlighet og mitt

vitnesbyrd om at Gud ikke bare lever, han elsker oss. Han er glad i deg. Alt han gjør er til vårt gode og til vår beskyttelse. Det er ondskap og sorg i verden, men Han gjør ingen ondt eller fortredd. Han er vår Fader – en fullkommen far – og han vil beskytte oss mot stormen.

Den eneste jeg virkelig vil dere skal være opptatt av, er veldig personlig: Hvordan kan vi leve et mer fyllestgjørende liv, mer trofast så alle denne store evangelieutdelings velsignelser kan utøses over oss og over dem hvis liv vi påvirker?

“Frykt ikke, lille hjord. ... Se hen til [Kristus] i enhver tanke, tvil ikke, frykt ikke.” “Dere har ennå ikke forstått hvor store velsignelser Faderen har ...

beredt for dere” (L&P 6:34, 36; 78:17).

Jeg gir dere min velsignelse, min kjærlighet og et apostolisk vitnesbyrd om at disse ting er sanne, at vår evangelieutdeling ikke vil mislykkes, og at de som etterlever Kristi læresetninger og utfører hans verk, vil være verdige til en innbydelse til bryllupsfesten når brudgommen kommer. ■

Fra en Kirkens skoleverks temakveld for unge voksne, “Terror, Triumph, and a Wedding Feast”, 12. september 2004. Du finner hele teksten på engelsk på speeches.byu.edu.

NOTER

1. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:609-10.
2. Wilford Woodruff, i James R. Clark, red., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bind (1965-75), 3:258; se også Gordon B. Hinckley, “Det gryr av ny dag”, *Liahona*, mai 2004, 83.
3. Se J. Reuben Clark jr., *Kirkens fastlagte kurs for utdanning*, rev. utg. (1994), 7.

“Hvordan kan jeg motstå fristelse?”

Så underlig det enn høres, er fristelse nødvendig for vår åndelige vekst. Hvis vi ikke ble fristet, ville vi ikke kunne velge mellom godt og ondt (se L&p 29:39). Og hvis vi ikke kunne velge godt når vi har et alternativ, kunne vi ikke vokse åndelig (se 2 Nephi 2:11-30).

En nøkkel til å motstå fristelse er konsekvent lydighet. Hvis du gir etter noen ganger, blir fristelsen vanskeligere å motstå i fremtiden. Hvis du konsekvent står imot, blir du sterkere og det blir lettere å stå imot i fremtiden. Mye av styrken til å stå imot kommer av at Frelserens forsoning virker for deg. Når du gjør ditt beste for å lære Frelserens læresetninger og følger dem, styrker Herren deg så du kan motstå fristelse.

Skriftene lærer oss andre måter å motstå fristelse på:

“Be alltid så du kan seire, ja, så du kan seire over Satan” (L&p 10:5).

“Alle som ville lytte til Guds ord og holde fast ved det, skulle aldri gå til grunne. Heller ikke kunne motstanderens fristelser og brennende piler overmanne dem” (1 Nephi 15:24).

“Stå djevelen imot, så skal han fly fra dere. Hold dere nær til Gud, så skal han holde seg nær til dere” (Jakobs brev 4:7-8).

Det er også viktig å vite at det ikke er galt å bli fristet. Selv Jesus ble fristet. “Han ble utsatt for fristelser, men ga ikke akt på dem” (L&p 20:22). Du kan se på hans eksempel – og på mange andre eksempler i Skriftene – og de vil hjelpe deg.

Be om styrke

For å motstå fristelse må vi først ville det og ha et oppriktig ønske om å velge det rette. Det hjelper meg veldig å tenke meg en situasjon på forhånd og så velge det rette. Noe annet som hjelper meg er bønn. Hvis vi ber om styrke, søker åndelig næring og velger omhyggelig der vi befinner oss, kan Den hellige ånd stadig være vår ledsager og advare oss.

Esther G., 18 år, Nedre Sachsen, Tyskland

Støtt hverandre

Jeg tror at vi kan motstå fristelse ved å lese i Skriftene hver dag, be, utøve selvkontroll og følge profetens ord. Å

motstå fristelse styrker troen og viser hvor trofaste vi er mot vår himmelske Fader med hensyn til å holde paktene vi har inngått. Å ha venner i Kirken kan også hjelpe oss, for vi kan støtte hverandre. Det krever stort mot å si nei. Husk: “Gud gav oss ikke motløshets ånd, men krafts og kjærlighets og sindighets ånd” (2 Timoteus 1:7). Når vi overvinne fristelse, kommer vi nærmere Jesus Kristus og vår himmelske Fader.

Nancy S., 19 år, Tultitlán, Mexico

Fortell andre om din tro

På videregående ba de fleste klassekameratene mine meg om å drikke alkohol og se på pornografi. Jeg sa alltid nei fordi jeg gjør det Frelseren ønsker jeg skal gjøre. Jeg minnes ham og holder mine pakter. Noen ganger frister ikke vennene og klassekameratene mine meg, for de vet allerede hvilken religion jeg har. Å dele vår tro og vårt vitnesbyrd med andre – spesielt med venner, klassekamerater, naboer og familie – vil redusere fristelsen i våre omgivelser. Jeg vet at ved å etterleve evangeliet kan vi overvinne fristelsene vi står overfor.

Romeo P., 19 år, Negros Occidental, Filippinene

Lytt til Den hellige ånd

Jeg har funnet ut at Den hellige ånd prøver å advare meg og be meg velge det rette når fristelser melder seg. Gjør ting – som å be og lese i Skriftene – som lar Ånden være hos deg, og unngå steder der Den hellige ånd ikke kan komme.

Rachel O., 13 år, Pennsylvania, USA

Stå på hellige steder

Min eldre bror ber meg alltid "stå på hellige steder". Jeg har funnet ut at dette betyr å være der det ikke er så mange

fristelser eller der de er mindre alvorlige. Min stavspresident sa: "Ikke bare motstå fristelse – unngå fristelse." Det vil være tider da du må motstå fristelser, men det blir lettere å etterleve evangeliet når fristelsene ikke er der for å friste deg.

Aaron L., 18 år, Utah, USA

Vi må alltid ta en avgjørelse

Den hellige ånds gave hjelper oss å forstå forskjellen mellom godt og ondt, og hjelper oss å innse når vi blir fristet. Vi skulle huske at fristelser er en test som hjelper oss å vite når vi gjør rett og når vi ikke gjør det. Vi skulle vite at hvis vi følger Herren, vil han ikke la oss bli fristet mer enn vi kan klare å motstå (se 1 Korinterbrev 10:13). Vi må alltid avgjøre om vi vil velge den rette vei istedenfor den gale.

Juan T., 19 år, Montevideo, Uruguay

Rollespill om å velge det rette

Jeg mener det er viktig å bestemme seg på forhånd med hensyn til valg vi kommer til å stå overfor. Jeg kom uventet

i en vanskelig situasjon, og utfallet ble positivt fordi jeg allerede hadde bestemt meg for at jeg ikke ville svikte mine normer. Selv om jeg noen ganger ikke liker det, praktiserer min familie rollespill slik at jeg vet hva jeg skal si eller gjøre når jeg blir fristet.

Emelyne P., 14 år, Wyoming, USA

Ha gode venner

Å ha gode venner som velger det rette, er noe du kan gjøre for å motstå fristelse. De er et godt eksempel. Du kan ringe dem hvis du blir fristet. De vil hjelpe deg å velge det rette. Gode venner kan minne deg om å be, lese i Skriftene og være lydige.

Sam E., 17 år, Washington, USA

BESTEM DEG TIDLIG FOR Å UTØVE TRO

"Det vil kreve urokkelig tro på Herren Jesus Kristus å velge veien

til evig liv... Det er ved å handle ifølge denne troen at vi utvikler styrken til å gjøre Guds vilje. Og det er ved å utøve denne troen på Jesus Kristus at vi kan motstå fristelse og få tilgivelse gjennom forsoningen. ...

"Den beste tiden for å stå imot, er tidlig. Den beste tiden for å omvende seg, er nå. Våre sjelers fiende vil gi oss tanker for å friste oss. Vi kan bestemme oss tidlig for å utøve tro og kaste ut ugudelige tanker før de blir til handling."

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, "Åndelig forberedelse: Begynn tidlig og vær standhaftig", Liahona, nov. 2005, 38, 40.

KOMMENDE SPØRSMÅL

"Hva skulle jeg gjøre når jeg blir gjort narr av på skolen fordi jeg følger Kirkens normer?"

Send ditt svar og, hvis ønskelig, et høyoppløselig bilde innen 15. januar 2014 på liahona.lds.org, pr. e-post til liahona@ldschurch.org eller i posten (se adresse på side 3).

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

Følgende informasjon og tillatelse må vedlegges e-post eller brev: (1) fullt navn, (2) fødselsdato, (3) menighet eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige tillatelse og, hvis du er under 18 år, dine foreldres skriftlige tillatelse (e-post er i orden) til å trykke ditt svar og fotografi.

Av eldste
Bradley D. Foster
i De sytti

Tilbakeblikk fra **DER VEIEN SLUTTER**

Budskapet fra der veien slutter er klart: "Du kan klare dette. Og etterpå blir alt bedre."

Jeg skal aldri glemme deg, biskop. Du reddet livet mitt."

Mannen som sier dette i dag, følte det ikke slik i begynnelsen. Som tenåring var han redd. Han visste at han måtte omvende seg. Jeg var hans biskop på den tiden, og han visste at vi måtte snakke sammen. Men han var full av tvil.

"Hva kommer biskopen til å tro om meg?"

"Vil han holde dette konfidensielt?"

"Hvordan kan jeg noen gang se på ham igjen?"

Slike bekymringer kan virke overveldende og få det til å se nesten umulig ut å fatte mot til å ta fatt på omvendelsens vei.

Se nedover veien

Men la oss kaste et blikk nedover den veien. Noen deler av omvendelse er lettere enn andre. Ett skritt er erkjennelse. Vi vet vanligvis når vi gjør noe galt. Den hellige ånd hjelper oss å føle det. Vi må forandre oss, og ønsket om å forandre seg er vanligvis sterkt.

Deretter blir skrittene vanskeligere. Herren sier at vi må bekjenne og forsake. Det virker nokså enkelt å bekjenne for vår himmelske Fader i våre bønner. Vi kan rette på mange synder på denne måten, søke tilgivelse, rette opp det gale vi har gjort og forbedre vår adferd inntil Ånden bekrefter at vi har gjort alt vi kan.

Men noen ganger kreves det at du må bekjenne for din biskop eller grenspresident. Og det var der denne unge mannen befant seg. Han trengte mer hjelp, og han trengte å vite at reisen var mulig.

Håp på veien

De som har reist på omvendelsens vei, vil fortelle deg at reisen ikke bare er mulig, men at når du har vært der og ser deg tilbake, vil du se dette:

Du kan klare dette. Og når du gjør det, blir alt bedre.

Herren befaler oss å omvende oss fordi han elsker oss. Gjennom sin forsoning betalte han prisen for våre

synder, og derfor vet han at omvendelse frigjør oss. Han vil styrke alle som kommer til ham. Alma forkynte at for å benytte oss av forsoningen må vi omvende oss – hver enkelt av oss (se Alma 5:33-34). Veien kan være vanskelig, men en biskop vil følge deg på veien. Det *er* hjelp langs veien.

Straks du starter, vil du føle lettelse.

Henvend deg til biskopen. Du vil finne en mann som er glad i deg og

VI SKULLE SMILE

"Omvendelse er en guddommelig gave, og vi skulle ha et smil om munnen når vi snakker om den."

Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum, "Den guddommelige gave omvendelse," *Liahona*, nov. 2011, 38.

respekterer deg. Den tilliten du kan få til biskopen er dyptgripende. Den vil vare for bestandig og vil hjelpe deg å føle deg trygg overfor biskoper i fremtiden. Du vil få et annet perspektiv på din vanskelige situasjon. Med sin visdom og erfaring og med inspirasjon fra Herren vil biskopen gi deg et riktig perspektiv på det du mente var verdens ende, mens det kanskje bare er en liten ujevnhet på veien.

Han vil hjelpe deg til virkelig å forstå at Frelseren er Verdens lys. Ved at du benytter deg av forsoningen vil ditt liv bli lyst, din fremtid vil bli lovende, og du vil forstå at å tro på vår Herre Jesus Kristus er en av de store hensikter med å komme til jorden.

Biskopen din vil hjelpe deg gjennom dette. Du vil bli glad i ham og aldri glemme ham.

Jeg tror fullt og fast at personer som hjelper deg i nødens stund, blir deg kjær. Hvor mye mer er så en

biskop bundet til deg når han hjelper deg gjennom en åndelig krise? Herren kan forøke biskopens godhet og hans evne til å veilede deg. Din biskop vil være din venn for evig.

Og for dere unge menn som en dag kommer til å bli biskoper eller stavspresidenter selv, vil deres erfaring med biskopen lære dere opp til den tiden da dere kan komme til lå sitte på den andre siden av skrivebordet.

La meg avslutte med å fortelle dere litt mer om min samtale med denne unge mannen. "Biskop," sa han, "du kommer til å hate meg for det jeg må fortelle deg. Du kommer ikke til å klare å se på meg igjen, og hvis du forteller andre det jeg sier til deg, vil jeg drepe meg selv."

Jeg sa: "Jeg lover at jeg aldri skal svikte din tillit. Jeg skal ta det med meg i graven."

Han fortalte meg om noen mindre situasjoner og iakttok min reaksjon. Da jeg sa: "Jeg vet hva du

gjennomgår. Jeg kan hjelpe deg," fortsatte han langsomt til han kom til det han virkelig ønsket å snakke om. Jeg minnet ham flere ganger på at jeg beundret ham fordi han ville bekjenne og ønsket å forandre seg. Selv om det så ut som han var klar til å løpe avgårde hvert øyeblikk, kom vi sammen gjennom det han trengte å fortelle.

Var det vanskelig? Det var det for ham. Men etter hvert som vi snakket sammen, forsto han bedre hvor stor barmhjertighet Herren viser dem som omvender seg oppriktig. Etter denne første samtalen arbeidet vi sammen, og med tiden ble hans omvendelse fullstendig. I dag ringer ham meg fremdeles for å hilse på meg, og våre samtaler er hyggelige.

Det var et privilegium for meg å hjelpe ham å forstå at vi alle er avhengige av forsoningen. Sammen med ham hever jeg min røst for å prise Jesus Kristus, han som virkelig reddet hans liv. ■

*Som ung kvinne
trodde jeg aldri por-
nografi skulle bli noe
jeg kom til å streve
med.*

Jeg trodde aldri at avhengighet av pornografi kunne være et problem for piker. Da jeg var omkring 16 år gammel, viste det seg at jeg hadde tatt feil. Jeg kom over en video med pornografi, og siden jeg var alene og nysgjerrig, så jeg den. Etter den første gangen var det som jeg måtte se noe hver dag. Jeg ble henfallen til pornografi.

Å se pornografi fikk meg til å føle meg ussel. Jeg visste at det var galt,

IKKE LENGGER **AVHENGIG:**

Min reise for
å overvinne synd

Navn ønskes ikke oppgitt

men gjorde ikke noe for å endre det. Jeg var aldri lykkelig, og følte meg skitten og smittet med Satans fristende søppel. Men likevel fant jeg anledninger til å se det bare for å tilfredsstille lysten. Min avhengighet førte til at jeg gjorde mer og mer galt. Jeg løy for alle: min bror, min mor og verst av alt – for Herren og meg selv. Jeg sa til meg selv at én mer film ville ikke skade meg, én mer skitten historie ville ikke være så ille.

Jeg gikk fremdeles i kirken, GUF og Seminar, men jeg hadde ikke riktig innstilling eller Ånden med meg. Jeg var irritert, så jeg fikk ikke noe ut av leksjonene. Jeg sluttet å betale tiende, be og lese i Skriftene. Jeg følte meg skyldig, men klarte fremdeles ikke å kutte ut. Jeg var selv skyldig i at det gikk nedover med meg hver dag.

Så ble min adgang til pornografi begrenset. Til å begynne med savnet jeg pornografien, men så forsto jeg at ting hadde forandret seg til det bedre. Min rutine var annerledes. Jeg så ikke pornografi hver dag. Fremdeles hadde jeg trang til å se på, men jeg ble flinkere til å stå imot. Endelig, etter to år med avhengighet av pornografi, begynte jeg konsekvent å be om styrke og sluttet fullstendig. Men jeg følte meg fremdeles skitten innvendig. Jeg visste at jeg måtte snakke med biskopen. Jeg klarte bare ikke å få meg til å gjøre det.

Endelig, etter å ha hørt mange fortelle om omvendelsesprosessen de hadde gått gjennom og om prøvelsene de hadde overvunnet, følte jeg

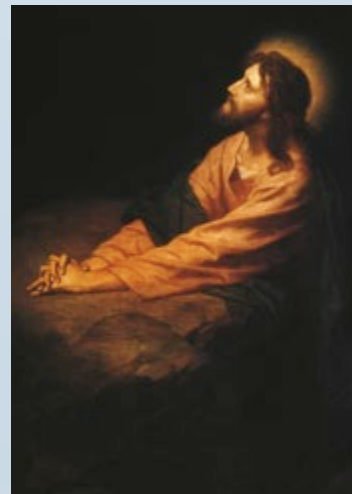
at jeg virkelig måtte gå til biskopen. Jeg innså også at jeg gikk glipp av en stor velsignelse i Kirken, nemlig min patriarkalske velsignelse.

Jeg avtalte et møte med biskopen.

Jeg var skamfull da jeg gikk in på biskopens kontor den kvelden jeg skulle ha intervju. Jeg var redd han bare ville se på meg og si at mitt tilfelle var håpløst og at jeg hadde gravd et hull som var for dypt til å komme ut av. Jeg var redd han aldri ville betrakte meg som før. Men mens jeg fortalte ham hele historien min, ga han meg et kjærlig smil og lyttet oppmerksomt. Han brydde seg virkelig om meg. Etter å ha snakket med biskopen og ordnet opp i ting, fortalte han meg til slutt at jeg var ren.

Mine år med avhengighet av pornografi var mine tyngste år, men jeg følte så godt da jeg forlot biskopens kontor og følte meg ren. Det var som om en bær jeg hadde båret på i mange år, ble løftet av mine skuldre. Jeg var glad jeg kunne motta min patriarkalske velsignelse og ta verdig del i nadverden og føle Ånden igjen. Jeg følte meg som en ny person. Folk fortalte meg til og med at jeg var blitt annerledes og at jeg hadde en annen glød over meg. Jeg var gladere hele tiden og hadde en bedre innstilling til alt.

Jeg vet at vi med Herrens hjelp kan forandre oss og overvinne avhengighet. Vi trenger ikke nøle med å snakke med biskopen, for han vil hjelpe oss når vi omvender oss, slik at vi kan føle oss rene igjen gjennom Jesu Kristi forsoning. ■

HVA ER OMVENDELSE?

“Takket være forsoningen kan du få tilgivelse og bli rensket fra dine synder på betingelse av at du omvender deg.

Omvendelse er mye mer enn bare å erkjenne at du har gjort noe galt... Det innebærer å vende seg bort fra synd og å be Gud om tilgivelse...

“... Jo snarere du omvender deg hvis du har syndet, desto snarere begynner du å søke veien tilbake og finner den fred og glede som tilgivelse gir...

“... Søk hjelp og råd hos dine foreldre når du går inn for å omvende deg. Alvorlige synder, som seksuell overtredelse -eller bruk av pornografi, trenger du å bekjenne for biskopen. Vær fullstendig ærlig mot ham. Han vil hjelpe deg å omvende deg.”

Til styrke for ungdom (hefte, 2011), 28, 29.

MER ENN en hjelpegutt

Tror du at du bare er med som hjelpegutt når det gjelder hjemmelærervirksomhet? Tro om igjen.

“Jeg vet hvordan jeg kan være en venn og også hjemmelærer. Jeg liker å se hva jeg kan gjøre for å hjelpe andre.”

Du har sett det i romaner eller filmer mange ganger. Det er et stort, skremmende problem som tårner seg opp som en mørk sky i det fjerne. En katastrofe virker uunnåelig. Da dukker helten opp, han som redder dagen imot alle odds.

Slike helter blir ofte ledsaget av en hjelper. Denne har vanligvis noen grunnleggende ferdigheter, men er der hovedsakelig for å kaste et våpen til helten når skurkene begynner å vrimle.

Som hjemmelærerens juniorledsager kan det være fristende å tenke på deg selv som en hjelpegutt i dette ledsagerparet. Din voksne ledsager har jo holdt på lenger og har mer erfaring enn deg. Så det skulle være opp til ham å redde dagen, ikke sant?

Ikke helt.

I hjemmelærerundervisning finnes ikke noe slikt som en superhelt (din

eldre ledsager) og hans hjelpegutt (du) – bare to superhelter som virkelig kan endre verden sammen.

Uansett hvem du er og hvilken bakgrunn du har, har du selv det som skal til for å utgjøre en stor forskjell i livet til dem dere besøker.

Intet større kall

President Ezra Taft Benson (1899–1994) sa: “Det er ikke noe større kall i Kirken enn kallet som hjemmelærer.”¹

Hjemmelærere gjør så mye mer enn å dele et åndelig budskap. De hjelper hver familie å vite at de har venner de kan vende seg til.

President Thomas S. Monson har sagt: “En venn gjør mer enn å avlegge et pliktbesøk hver måned... En venn har omsorg. En venn elsker. En venn lytter. En venn anstrenger seg for å hjelpe.”²

Gode vennskap kan naturligvis utvikles i enhver alder.

Tjen som en venn

Sean C., en 16 år gammel gutt fra det sydlige Utah, USA, vet hvordan

DELTA I SAMTALEN

Hele desember vil søndagsleksjonene fokusere på å bygge opp Guds rike. Hjemmelærerundervisning er én måte å gjøre dette på, men alle kan bygge opp Guds rike gjennom tjenestegjeringer i hverdagen. Når du ber for andre, kan Ånden få deg til å tenke på noe du kan gjøre. Husk dette rådet fra søster Linda K. Burton, Hjelpeforeningens generalpresident. "Først iakttå, så tjene."⁴ Hvordan har du funnet måter å iakttå og deretter tjene på for å bygge opp Guds rike? Vær forberedt til å dele din erfaring i menigheten din, med din familie eller med andre unge.

han skal være både venn og hjemmelærer. Sean har mange interesser som inkluderer rodeo, bryting, arbeid med kveg og reparasjon av biler. Han liker også å utvikle gode vennskap med personene han er hjemmelærer for.

"Jeg liker å snakke med folk og se hva jeg kan gjøre for å hjelpe dem," sier Sean.

Hans hjemmelærerledsager er biskopen i menigheten deres. I et hjem som de besøker, er hustruen medlem av Kirken, men ikke mannen. Sean søkte kontakt med mannen, Floyd, ved deres første besøk. Da Floyd begynte å snakke om sin jeep, ble Sean virkelig interessert. "Vi fant hverandre straks," sier Sean.

Det året som Sean og biskopen har besøkt Floyd og hans kone, har Sean styrket vennskapet med dem – bl.a. ved å hjelpe Floyd å fikse kjøretøyer av og til.

Ett av Seans favorittskriftsteder handler om tjeneste: "Når dere er i deres medmenneskers tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste" (Mosiah 2:17).

Sean forklarer: "Alle må se seg rundt for å finne måter å tjene på."

Dine åndelige gaver

Vi har alle åndelige gaver og talenter. Dessuten har vi spesielle interesser og hobbyer. Enhver av oss har noe spesielt å tilby som ingen andre kan gjøre helt på samme måte.

"Enhver er forskjellig og har et eget bidrag å gjøre" sier president Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap. "Ingen er dømt til å mislykkes."³ Hjemmeundervisning kan være en anledning for deg til å bruke disse gavene til hjelp for andre.

Når det for eksempel er din tur til å dele et åndelig budskap, kan du overveie å be på forhånd om hva du kan si som vil være mest nyttig for personene dere besøker.

Ofte har du en personlig erfaring med et gitt emne som du kan nevne for familien. La ditt lys skinne! Del med andre det du vet.

Du kan også tjene familiene som dere besøker, på kreative og meningsfylte måter. Tenk deg for eksempel at en i disse familiene ønsker å lære å spille gitar. Tilfeldigvis har du spilt gitar i årevis. I en slik situasjon kan noen få musikk tips fra tid til annen være like nyttige som å måke snø i oppkjørselen deres eller beskjære trærne deres.

Når det gjelder hjemmelærerundervisning, kan din seniorledsager virkelig være en åndelig kraftkilde. Men la det ikke være noen tvil. Du er et Guds barn og er like godt i stand til å utføre din gjerning som hjemmelærer.

Du vil alltid ha noe stort å tilføye. ■

NOTER

1. Ezra Taft Benson: "Til Kirkens hjemmelærere", *Lys over Norge*, juli 1987, 46.
2. Thomas S. Monson, "Hjemmelærerundervisning – en guddommelig tjeneste", *Ensign*, jan. 1998, 47.
3. Henry B. Eyring, "Hjelp dem å sikte høyt", *Liahona*, nov. 2012, 60.
4. Linda K. Burton, "Først iakttå, så tjene", *Liahona*, nov. 2012, 78.

STÅ PÅ HELLIGE STEDER

1

I år oppfordrer Kirkens tidskrifter unge fra hele verden til å sende inn bilder som viser hvordan de kan stå på hellige steder. Ta en titt på noen av bildene som ble sendt inn og se hva ungdom gjorde for å etterleve GUFs tema i 2013.

2

3

1 Hver gang jeg deltar i sunne aktiviteter, spesielt sammen med familien min, står jeg på hellige steder.

LaRae R., 16 år, Britisk Columbia, Canada

2 Jeg står på hellige steder når jeg verdsetter alt som er av evig verdi, høyere enn det som er av verden.

Kirck M., 18 år, Negros Occidental, Filippinene

3 For meg betyr å stå på hellige steder å gjøre tjeneste for andre. Min favorittmåte å gjøre tjeneste på er i templet. Jeg føler en så sterk ånd når jeg gjør Herrens arbeid i Herrens hus.

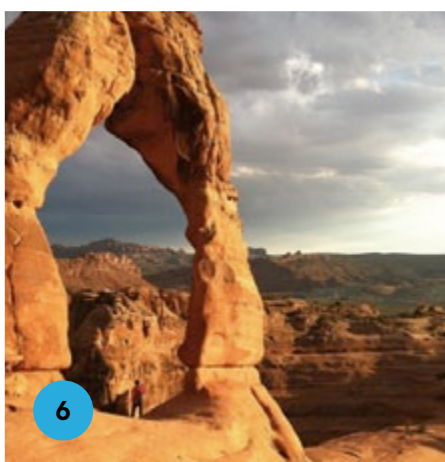
Kiana B., 15 år, Utah, USA

4

5

6

7

4 Jeg står ved siden av dåpsfonten der jeg ble døpt. Jeg betrakter denne fonten som et hellig sted, for det er der folk inngår pakter med Gud og blir fornyet.

Joe-Smith E., 17 år, Akwa Ibom, Nigeria

5 Hver gang jeg går opp i fjellene og er adskilt fra verden, innser jeg at de kan være hellige og fredfulle steder.

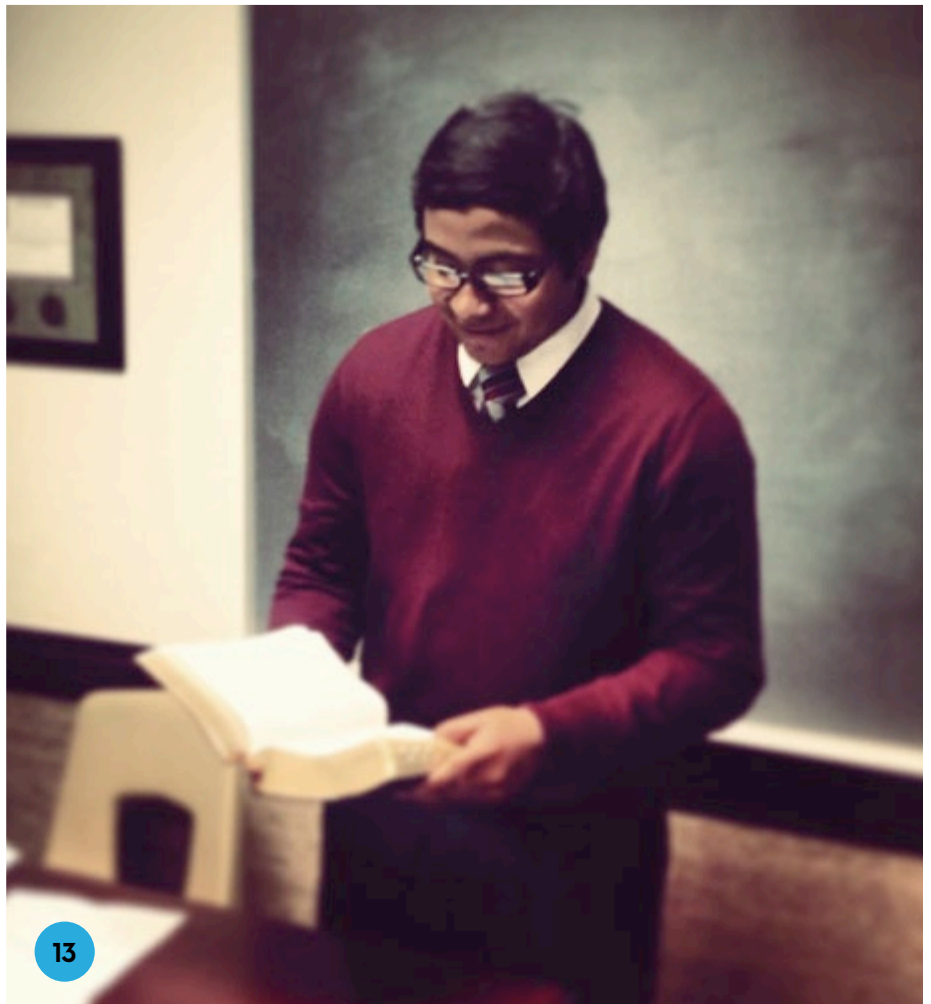
Emma P., 17 år, Oregon, USA

6 Jeg elsker naturen, og hver gang jeg er på et sted som dette (Delicate Arch i Moab, Utah), føler jeg meg nærmere min himmelske Fader. Å se alt det fantastiske som vår himmelske Fader har skapt for oss, hjelper meg å føle Ånden.

John T., 18 år, Utah USA

7 Mitt hjem er et hellig sted fordi jeg er svært lykkelig der og føler fred. Og når jeg leser Mormons bok, føler jeg ro og fred gjennom Den hellige ånd.

Melisa D., 13 år, Kosovo

ANDRE HELLIGE STEDER

Nedenfor ser du hvordan andre unge fullførte setningen "Jeg står på hellige steder når ..."

- "jeg deler evangeliet med mine venner." *John B., 17 år, Ceará, Brasil*
- "jeg står sammen med misjonærene, for å arbeide sammen med dem gir meg mer erfaring i å dele evangeliet, og snart vil jeg være heltidsmisjonær." *Joseph H., 18 år, Jakarta, Indonesia*
- "jeg er på basketballbanen og hjelper mine lagkamerater og viser god sportsånd overfor spillerne, også på det andre laget." *Emily C., age 12, Utah, USA*
- "vi opptrer med skolekoret og deler våre talenter." *Tanner M., 17 år; Kaylynn S., 15 år; Lexie J., 17 år; Spencer M., 17 år; Idaho, USA*
- "jeg reiser på Unge kvinners leir. Jeg får anledning til å møte andre unge kvinner som har de samme normer og verdier, og møte ledere som lærer oss prinsipper så vi kan lære å gjøre det rette." *Norma V., 17 år, Guayas, Ecuador*
- "jeg er til stede i Seminar. Det hjelper meg å beholde Ånden gjennom dagen!" *Savannah F., 17 år, Arizona, USA*
- "jeg forteller mine lagkamerater hva jeg står for på skolens heiagjeng-øvelser." *Makenna F., 15 år, California, USA*
- "jeg deler ut nadverden og minnes Jesu Kristi forsoning." *Axel S., 14 år, Jakarta, Indonesia*
- "jeg holder meg ren og velger det rette, for jeg vet at hvis jeg gjør det, kan jeg en dag bli gift i templet." *Whitney H., 15 år, Utah, USA*
- "jeg holder mine pakter med Gud." *Mark M., 17 år, Oregon, USA*

Tenk nå over hva **du** har lært av dette årets GUF-tema. Hva er noen av dine hellige steder? Hvordan kan du fortsette å stå på hellige steder? Overvei å skrive ned tankene dine i dagboken.

8 Dette er et bilde fra En ny begynnelse. For meg er kirkebygningen et hellig sted der jeg lærer Unge kvinners verdinormer og evangeliets prinsipper. I kirken styrker jeg også vennskapet med unge kvinner som har samme tro.
Luize S., 12 år, Rio Grande do Sul, Brasil

9 Jeg står på et hellig sted når jeg hjelper andre og har moro sammen med gode venner.
James R., 17 år, North Carolina, USA

10 Jeg står på et hellig sted når jeg er sammen med venner som etterlever evangeliet. De hjelper meg å holde meg nær vår himmelske Fader og være i større harmoni med Den hellige ånd.
Jonathan N., 17 år, Buenos Aires, Argentina

11 Jeg står på hellige steder når jeg spiller piano på nadverdsmøtet Salmenes melodier og tekst styrker min tro og mitt vitnesbyrd.
Chelsea A., 13 år, Banten, Indonesia

12 Jeg står på hellige steder når jeg leder sangene på nadverdsmøtet fordi jeg blir grepet av forsamlingens vakre sang.
Geovani W., 15 år, Banten, Indonesia

13 Jeg står på hellige steder når jeg underviser mitt quorum på søndager. Jeg elsker å dele evangeliet med andre.
Ramón M., 16 år, California, USA

En kjær julesang

By C. G. Lindstrom

Jeg husker at det var den vanlige julefesten i menigheten – bord dekket med rødt og grønt papir, middag servert på papirtallerkener, små barn løpende omkring og den muntre summingen av medlemmer som pratet. På en eller annen måte var det en som hadde klart å roe det hele ned for å velsigne maten, og deretter spiste alle. Programmet skulle til å starte.

Det var ikke min menighet. Jeg hadde blitt med en venninne til festen i hennes menighet, derfor kjente jeg ikke mange. Vi hadde tenkt å gå derfra tidlig, men hennes mor overtalte oss til å være tilstede under programmet.

Det første nummer var ved Primær-barna, som gikk opp på scenen med gullfargede glitterkranser på hodet. De sang en sang og gikk så ned fra scenen igjen mens de dyttet til hverandre og kniste, og etterlot seg en sti av glitter.

To pianister spilte deretter muntre sanger. Den første pianisten spilte “O, kom alle sjeler” (*Salmer*, nr. 127) uten en eneste feil. Den andre, en gutt, satte seg ved pianoet og så engstelig over skulderen bort på sin mor, som stille begynte å telle takten. Gutten sukket, vendte seg til instrumentet og spilte

så godt han kunne “Up on the Housetop (“Oppe på taket”).”

Det neste nummeret var en av mine yndlings-sanger – “C-h-r-i-s-t-m-a-s.”

Jeg tittet opp og så en søster med bøyd hode og en hånd tett inntil kroppen som med en merkelig gange gikk og stilte seg ved siden av pianoet. Hun sto med den ene hoften lavere enn den andre og smilte skjevt før hun begynte å synge. Jeg innrømmer at jeg tok feil da jeg lurte på om sangen ville bli fremført bra.

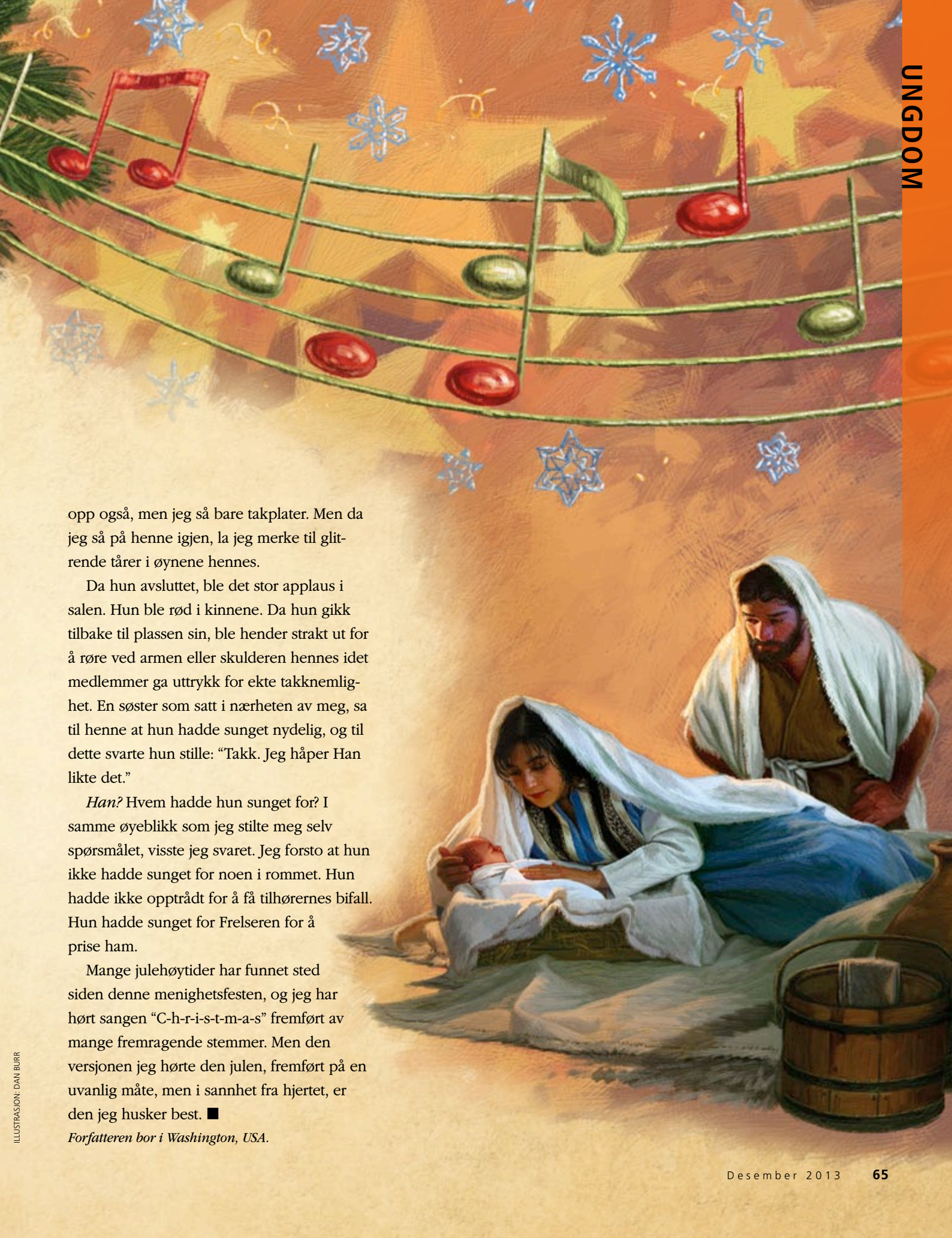
“Da jeg var liten, betydde jul bare én ting,” sang hun. Sangen fortsatte med å fortelle hvordan et barn lærer å stave *Christmas* og oppdager hva høytiden egentlig dreier seg om.

Munnen hennes var slapp på den ene siden, og hun hadde problemer med å forme ordene.

Ubemerket så jeg meg rundt i rommet og studerte ansiktene til medlemmene i hennes menighet. Ingen syntes å være forlegne. De satt faktisk og smilte og lyttet tilfreds.

Hun fortsatte å synge og vendte ansiktet oppover og festet blikket på et punkt et eller annet sted i taket. Etter en liten stund så jeg

Jeg verdsatte ikke sangen hennes før jeg forsto hvem hun egentlig sang for.

opp også, men jeg så bare takplater. Men da jeg så på henne igjen, la jeg merke til glitrende tårer i øynene hennes.

Da hun avsluttet, ble det stor applaus i salen. Hun ble rød i kinnene. Da hun gikk tilbake til plassen sin, ble hender strakt ut for å røre ved armen eller skulderen hennes idet medlemmer ga uttrykk for ekte takknemlighet. En søster som satt i nærheten av meg, sa til henne at hun hadde sunget nydelig, og til dette svarte hun stille: "Takk. Jeg håper Han likte det."

Han? Hvem hadde hun sunget for? I samme øyeblikk som jeg stilte meg selv spørsmålet, visste jeg svaret. Jeg forsto at hun ikke hadde sunget for noen i rommet. Hun hadde ikke opptrådt for å få tilhørernes bifall. Hun hadde sunget for Frelseren for å prise ham.

Mange julehøytider har funnet sted siden denne menighetsfesten, og jeg har hørt sangen "C-h-r-i-s-t-m-a-s" fremført av mange fremragende stemmer. Men den versjonen jeg hørte den julen, fremført på en uvanlig måte, men i sannhet fra hjertet, er den jeg husker best. ■

Forfatteren bor i Washington, USA.

Min bror misjonæren

Av Kevin V., 11 år, Mexico

“Jeg gjerne vil forkynne ordet til dem som søker sannhets vei” (“Jeg håper på misjon jeg kalles”, Barnas sangbok, 91).

Vår familie – mine foreldre, min bror og jeg – forbedre oss i lang tid for at min bror skulle kunne reise på misjon. Hver gang vi snakket om at han skulle bli misjonær, spøkte jeg med ham og sa at jeg ikke kom til å savne ham og at jeg ville bli glad for å være alene.

Endelig kom dagen da han skulle sende inn misjonærpapirene. Han hadde prøvd å gjøre det bra på skolen, og vi hadde alle arbeidet hardt

for å spare penger til misjonen hans.

En dag ringte stavspresidenten og sa at kallet var kommet. Min bror besluttet å åpne brevet etter middagen hjemme. Han var blitt kalt til Mexico City Øst misjon.

Kort tid etterpå satte vi ham av på flyplassen og tok avskjed. På hjemmeveien klarte ikke mor å holde igjen tårene, men jeg gråt ikke. Men bare to timer senere, da jeg var i det værelset jeg pleide å dele med min bror, innså jeg plutselig at jeg ikke ville se ham igjen på lang tid. Da var det jeg som ikke kunne holde igjen tårene, og jeg tillot meg å gråte og gråte. Mine foreldre omfavnet meg og

trøstet meg, og alle følte vi stor glede og stor bedrøvelse på samme tid.

Helt siden den dagen har jeg bedt til min himmelske Fader og bedt ham ta vare på min bror mens han er på misjon.

Min bror lærte meg at jeg også må forberede meg til misjon. Jeg må være verdig til å motta prestedømmet, delta på Seminar og nå målene innen *Jeg oppfyller min plikt overfor Gud*. Han lærte meg å arbeide og spare penger, lese i Skriftene og være lydige mot mine ledere.

Jeg ønsker også å reise på misjon slik at andre kan få evangeliets vel-signelser og vite at det er sant. ■

ET SPESIELT VITNE

Hvorfor er det så viktig å tilbringe tid sammen med familien?

**Av president
Boyd K. Packer**

President for De tolv apostlers quorum

Medlemmene av De tolv apostlers quorum er spesielle vitner om Jesus Kristus.

Familietid er hellig tid.

Planen for lykke er en plan for familier.

Familien er den grunnleggende organisasjon i tid og evighet.

Vi oppfordrer våre medlemmer til å vise hengivenhet til sine familier.

Jeg ber om at Kirkens familier vil bli velsignet, foreldre og barn.

Boyd K. Packer, "En liten gutt skal gjete dem", Liahona, mai 2012, 9.

Jeg vet at Jesus Kristus vil komme igjen

Kan du tenke deg at Jesus holder deg i sine armer og gir deg en velsignelse? Det gjorde han for barna til nephittene i Mormons bok etter at han hadde oppstått.

“Og det skjedde at han befalte dem at de skulle hente sine små barn.

“Så hentet de sine små barn og satte dem ned på marken omkring

ham, og Jesus sto midt iblant dem...

“... Og han tok deres små barn en for en og velsignet dem og ba til Faderen for dem” (3 Nephi 17:11-12, 21).

Vi vet at Jesus vil komme igjen og leve på jorden sammen med oss. Han vil være vår konge og regent. Det vil være en tid med fred og

lykke for dem som er forberedt til å møte ham.

Jesus elsker dere slik han elsket nephittenes barn. Dere kan forberede dere til å se ham når han kommer igjen ved å være snille mot andre, være lydige, holde bønn og velge det rette. Da vil dere være klare når han kommer igjen! ■

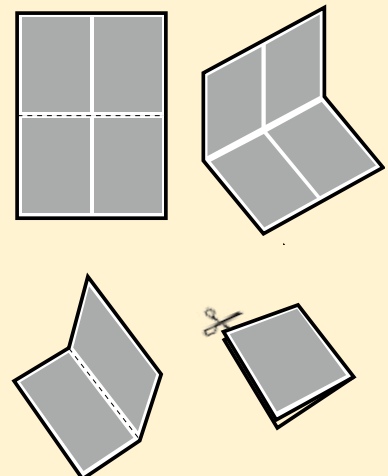
IDEER TIL SAMTALE I FAMILIEN

Snakk med familien din om hvordan det vil være på jorden når Jesus er her blant oss. Dere kan lese 2 Nephi 21:6-9. Deretter kan dere snakke om hvordan folk vil behandle hverandre, hvordan dyrene vil oppføre seg, og hvor trygg verden vil være. La familiemedlemmene etter tur få fortelle hva han eller hun ser frem til i forbindelse med den tiden Jesus kommer igjen.

SANG OG SKRIFTSTED

- “Når Han kommer igjen”
(*Barnas sangbok*, 46-47)
- Matteus 16:27

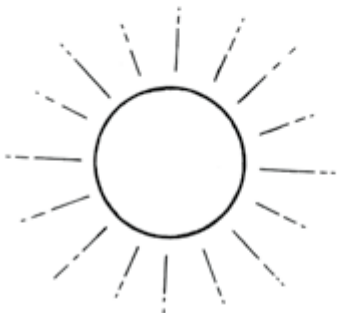
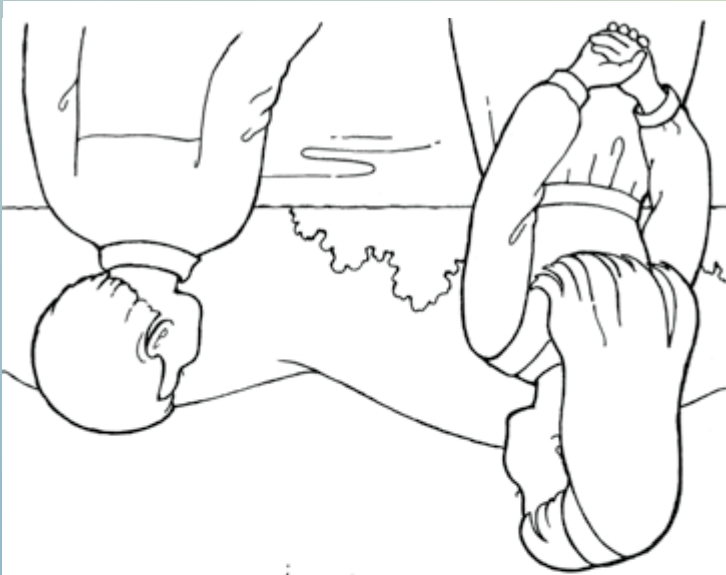
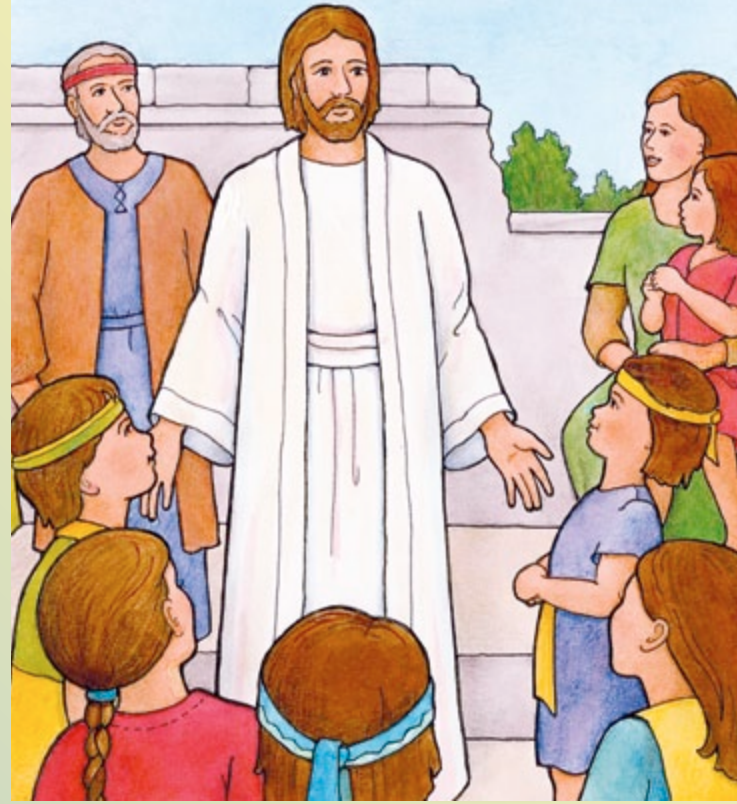

fordi han har det klart forkynt:
"La de små få bli hos meg."

NÅR HAN KOMMER IGJEN

Av Mirla Greenwood Thayne

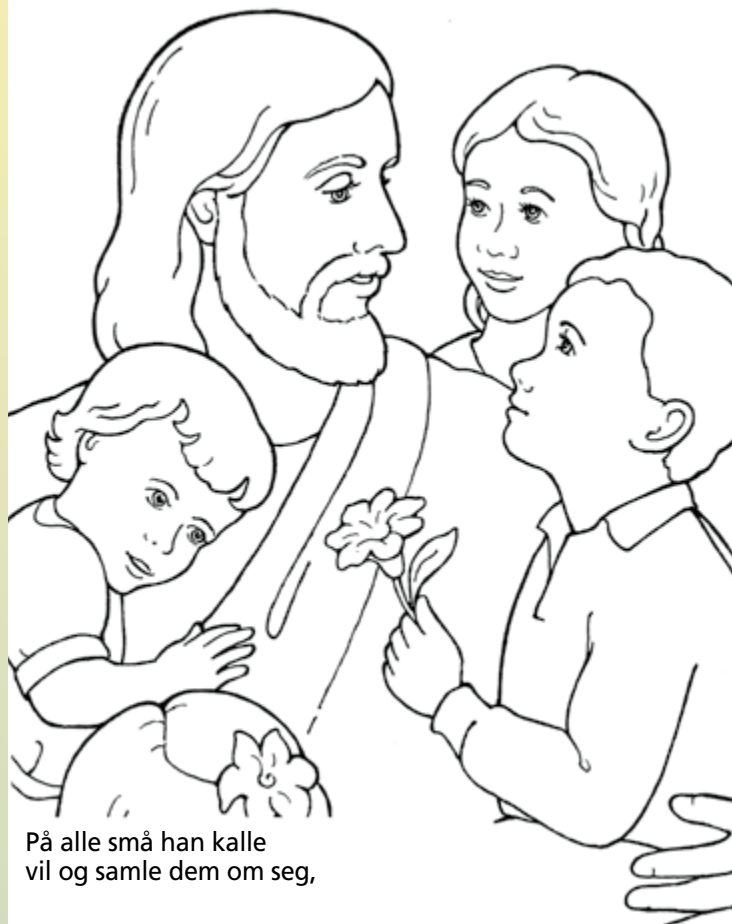

Vil natten være
lys som dag?

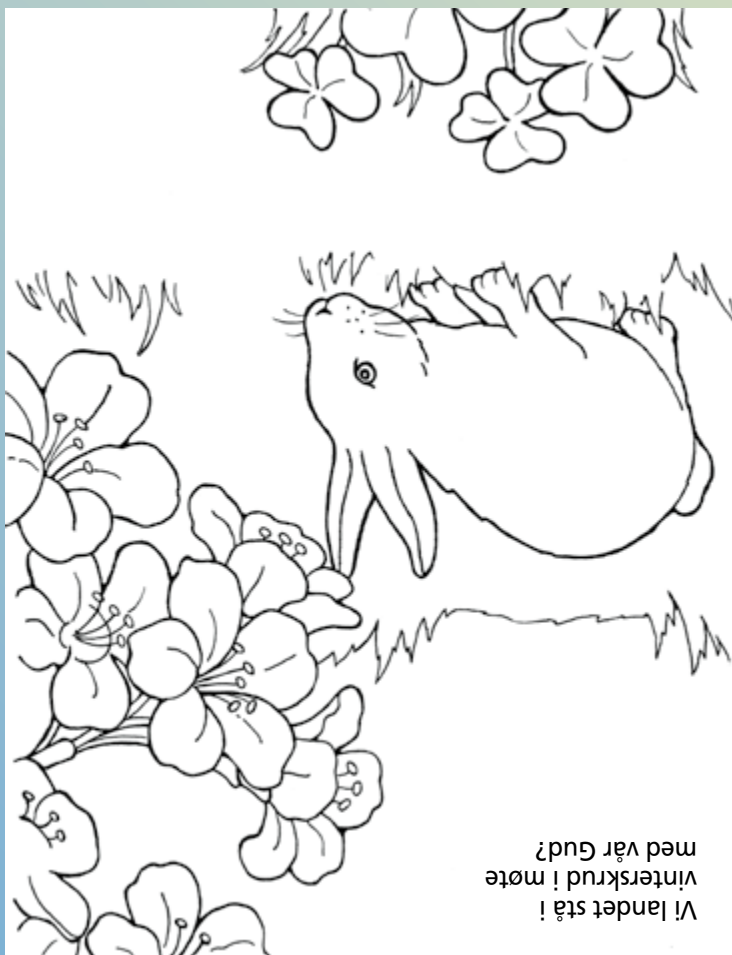

Mon solen høyt på himlen står,
ja, kanskje er det vår?

Jeg undres, på Hans gjenkomstdag
om englene gir bud?

På alle små han kalle
vil og samle dem om seg,

Vi landet stå !
vinterskrud i møte
med vår Guds?

Mon det mot
høsten går?

VÅR SIDE

Jeg liker å lese barnas sider om profetenes og Jesus Kristi liv. Det styrker mitt vitnesbyrd når jeg leser andres vitnesbyrd. *Liahona* hjelper meg å velge det rette og holde Kirkens normer. Det hjelper meg også å føle meg nærmere min himmelske Fader.

Camilla K., 11 år, Vest- Malaysia

Ailin C., 8 år, Guatemala

En dag besøkte Primær São Paulo Brasil tempel. Området rundt templet var det vakreste jeg noensinne hadde sett. Vi lærte at paktene vi inngår i templet, gjør at vi kan leve sammen med våre familier i all evighet. Tempelpresidenten snakket med oss på venterommet, hvor vi så vakre malerier. Jeg hadde en veldig varm og god følelse, og mor fortalte meg at det var Den hellige ånd som vitnet for meg at det jeg lærte var sant. Jeg fikk et vitnesbyrd om at templet er Herrens hus.

Renato B., 8 år, Brasil

Renato og familien ved hans dåp

Mauricio H., 7 år, fra Mexico, ønsker å bli døpt og være lydlig, slik at han kan komme inn i templet en gang. Han prøver å være et godt eksempel for sin yngre bror, Daniel.

Daniel, 3 år, fra Hong Kong, er den yngste i familien. Han har et stort hjerte og et stort smil, og han liker å tjene andre. Han melder seg alltid frivillig til å holde bønn

både i kirken og hjemme, og han liker å stå sammen med sin far og hilse på medlemmene før nadverdsmøtet. Han liker også å samle inn salmebøker og rydde i møtesalen etter kirketid. En dag var han et godt eksempel for sin mor da han inviterte en liten gutt han traff på vei til kirken, til å komme til kirken sammen med ham.

Tima B., 6 år, Ukraina

Primær-barna i Cayenne gren, Fransk Guyana, var begeistret for å fremføre sitt nadverdsmøte-program. Glade leste de sin del, og de sang veldig godt. De elsker Primær. En av favorittsangene deres er "Jeg er Guds kjære barn" (Salmer, nr. 187).

“For Menneskesønnen skal komme i sin Fars herlighet med sine engler” (Matteus 16:27).

Katie rotet gjennom oppbevaringsesken og så grundig gjennom det krøllete innpakningspapiret. Men hun fant ikke det hun lette etter.

Hun la alt tilbake i esken og gikk for å finne mor.

Katie hadde sett bak pianoet, under sofaen, til og med i Thomas sin barneseng. Den var borte. Hun måtte si det til mor.

“Mamma, Jesusbarnet er borte.”

Katie tok mor med seg til julekrybben i dagligstuen. Josef

og Maria og hyrdene var der. Vismennene-også en kamel og et esel – var der. Alle figurene var samlet rundt den tomme krybben.

“Det ser slik ut, ikke sant?” sa mor.

“Jo, jeg finner ham ingen steder. Jeg har lett og lett.” Julekrybben ville være ødelagt uten Jesusbarnet.

Mor gikk til bokhyllen. “Han er ikke borte,” sa hun idet hun strakte seg opp og tok noe fra den øverste hyllen.

Katie sukket lettet. “Der er han!” sa hun. “Jeg skal gå og legge ham i krybben.”

Hun ville ta figuren, men mor la den tilbake på hyllen. “I år skal vi

legge Jesusbarnet i krybben juledagsmorgen,” sa mor. “Det er en tradisjon pappa lærte i Frankrike.”

“Hvorfor? Alle ser så lei seg ut.”

“Jeg vet ikke om de er så lei seg,” sa mor. “Jeg synes det ser mer ut som om de venter.”

Katie undersøkte figurene. Hun kunne se den tomme plassen i krybben der Jesusbarnet skulle være. Noen av figurene strakte seg mot den.

“Ja, kanskje det,” sa Katie.

“Husker du hvor spent du var før Thomas ble født og du ventet på at

De venter på Jesus

han skulle komme?” spurte mor.

Katie smilte til lillebroren sin, som lekte på et teppe. “Ja, det føltes som en evighet.”

“Visste du at profeter ventet i tusener av år på at Jesus skulle komme for å hjelpe oss å vende tilbake for å bo sammen med vår himmelske Fader?”

Katie husket at hun hadde sett et bilde i Primær av en profet som skrev om Frelserens fødsel. “Ja, jeg tror det,” sa hun.

“Profeter som Jesaja tenkte på og skrev om hva Frelseren ville gjøre når han kom,” sa mor. “De ventet hele livet på at han skulle bli født. Det er en av grunnene til at vi setter frem en slik julekrybbe – for å minne oss om at mange ventet lenge på at Frelseren skulle komme.”

“Jeg ville blitt trett av å vente hele livet,” sa Katie og så på hyrdene som ventet på Jesus.

“Men det er også en annen grunn til at vi gjør dette,” sa mor.

“Hva er det?”

“Husker du da vi snakket om Det annet komme på familiens hjemmeaften?”

Katie tenkte seg om et øyeblikk. “Er ikke det når Jesus kommer igjen?”

“Akkurat,” sa mor.

“Når blir det?”

“Det vet vi ikke. Men vi venter på at Jesus skal komme, akkurat slik hyrdene i julekrybben og slik profetene i oldtiden gjorde. Det er den andre grunnen til at vi venter til jul med å legge Jesusbarnet i krybben – for å minne oss om at vi også venter på Jesus.”

“Vil han komme til en krybbe igjen?” spurte Katie.

“Nei, han vil ikke være et lite barn igjen. Neste gang Jesus kommer, vil han ha oppstått. Men den tomme krybben minner oss om at akkurat slik du venter på juledagsmorgen, og slik folk ventet på at Jesus skulle komme til jorden, venter vi nå på at han skal komme igjen. Vi mistet ikke Jesusbarnet. Dette er en av måtene familien vår minnes ham på.”

“Vi må bare vente,” sa Katie med et smil.

“Akkurat,” sa mor.

“Kan vi lage noen småkaker mens vi venter?” ■

“Vi erklærer at Han vil komme til jorden igjen, denne gangen i makt, majestet og herlighet, for å regjere som Kongenes

konge og Herrenes herre.”

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum, “Stå sammen for Kristi sak”, *Liahona*, aug. 2012, 28.

Bli med oss for å utforske et viktig sted i Kirkens historie!

Elise and Kyle H., 9 og 6 år, vandrer rundt i de snødekte gatene i en etterligning av en pionerlandsby i Salt Lake City, Utah. Det virker som de har gått tilbake i tiden til midt på 1800-tallet. Det var da pionerene slo seg ned i Saltsjødalen. Bli med Elise og Kyle der de utforsker This Is the Place Heritage Park (Dette er stedet-parken) for å finne ut hvordan det var å være et pionerbarn. ■

Dette er stedet!

Av Annie Beer

Landsbyens barber sendte avklippet hår til personer som laget leker og som brukte håret i dukker.

En familie på 12 bodde i dette lille pionerhuset. Barna måtte gå ut og klatre opp en stige for å komme til soveloftet.

Etter at de hadde utført arbeidet sitt, lekte pionerbarna med lekene sine. Kyles yndlingsleke var en bjørn man trekker opp med to snorer. Det hjalp pionerbarna å lære å melke en ku!

De første pionerene fullførte vandringen vestover i 1847. Da Brigham Young så Saltsjødalen, sa han: "Dette er det rette stedet." Dette monumentet, som er utformet av Brigham Youngs barnebarn, hedrer disse tapre pionerene.

Nam! Pionerbarna var også glad i godteri!

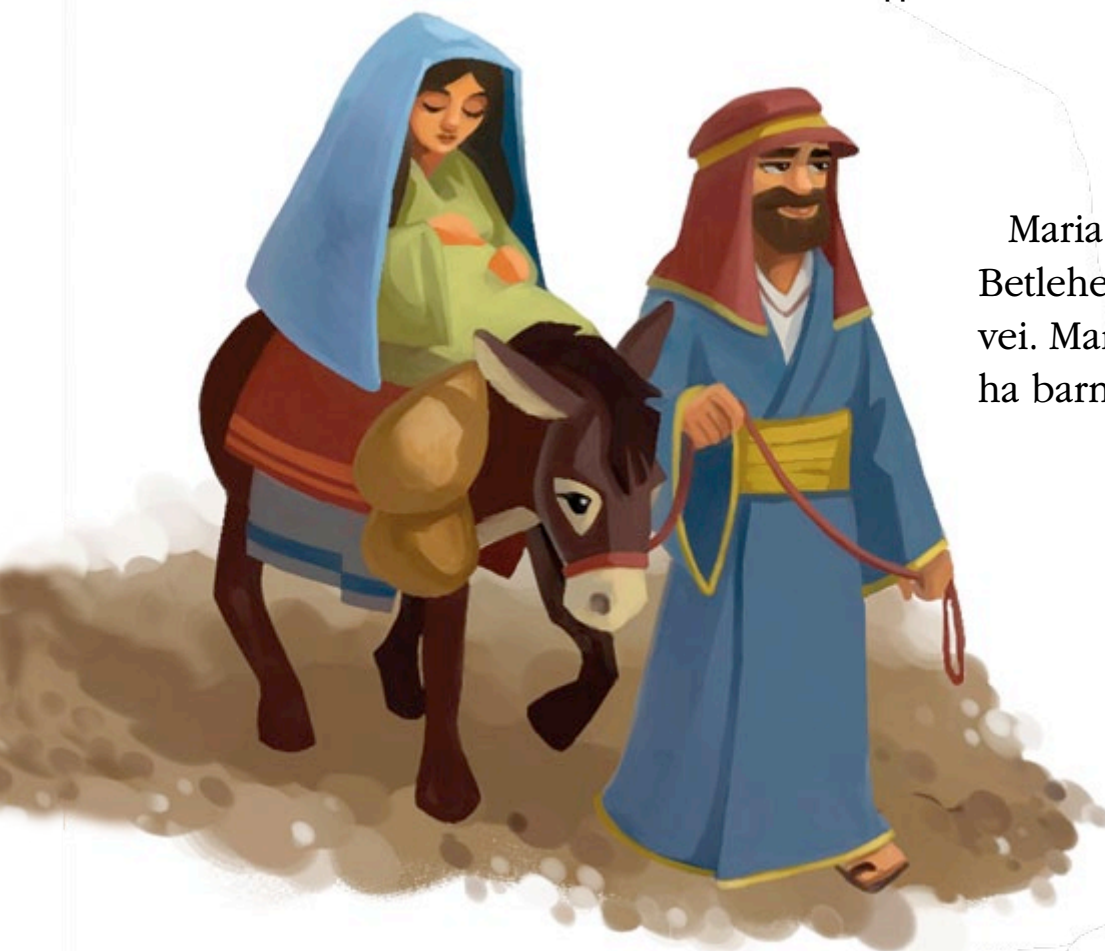
THAI

Pionerbarna gikk ofte på skole i en bygning med ett rom. Barn i alle aldre var i det samme rommet – selv om de lærte forskjellige ting.

Jesus er født

Av Charlotte Mae Sheppard

Maria og Josef dro til Betlehem Det var lang vei. Maria skulle snart ha barn.

Alle herbergene var fulle. Maria og Josef var i en stall der dyr sov. Mens de var der, ble Jesus født.

I nærheten var det noen hyrder på marken som passet på sauene sine. En engel kom og ba dem gå til Betlehem for å se den nyfødte.

Hyrdene fant stallen der Maria og Josef var. Der var Jesusbarnet, som var svøpt og lå i en krybbe. Han skulle bli hele verdens Frelser.

Til jul gir vår familie og våre venner oss noen ganger gaver. Men den aller største gaven er den som vår himmelske Fader ga oss. Han sendte sin egen Sønn, Jesus Kristus, for å bli født på jorden. ■

REISEN HJEM

Av Heather Whittle Wrigley

Bussturen min hjem fra arbeidet begynte som vanlig. Før fem minutter var gått, hadde jeg lent hodet mitt mot ruten, og snart ble jeg gynet i søvn av at bussen stadig stanset og startet. Jeg holdt fremdeles på å tilpasse meg det nye ansvaret ved å være nygift, samtidig som jeg arbeidet og studerte på heltid. Noen dager klarte jeg ikke la være å sove på hele bussturen frem og tilbake fra jobben.

Mens jeg halvsov, hørte jeg røster som ropte ut veianvisninger. Snart forsto jeg at den nye buss-sjåføren måtte få veiledning for hver sving, ned hver gate og for hvert busstopp på den 80 km lange ruten.

Jeg skjønnte at det sannsynligvis ville ta enda lengre tid enn den vanlige halvannen timen for å komme hjem, og jeg ble straks irritert. Jeg ble fylt av uvennlige tanker om sjåførens ferdigheter. Røster som ropte ut anvisninger fortsatte å forstyrre mitt forsøk på å sove.

Men snart la jeg merke til at ropene hadde opphørt. Da jeg tittet opp, så jeg en kvinne som vennlig veiledet sjåføren fra sitt sete to rekker foran meg. Jeg så på da hun mildt og vennlig veiledet mannen, og så, før hun gikk

*Når vi ikke vet
hvilken vei vi
skal ta, viser
Jesus Kristus
oss veien.*

av på stoppestedet sitt, fortalte hun om de neste stoppestedene langs veien. Lenge etter at jeg var kommet hjem, ble jeg plaget over at jeg hadde reagert med å kritisere, noe som var en kontrast til denne kvinnens vennlige veiledning.

Jeg innså at jeg var som buss-sjåføren – jeg kjenner ikke min vei gjennom livet noe bedre enn sjåføren kjente sin nye rute. Vi var begge på ukjent vei. Jeg er sikker på at han var takknemlig for at en som hadde vært på den veien før, var villig til å gi tålmodig rettledning om det som lå foran.

Kristus gjør det samme for oss. Når vi ikke vet hvilken vei vi skal ta, viser hans eksempel oss veien. Når vi har spørsmål, gir han kjærlig svarene. Hvor mange ganger ville Han, trett etter en lang reise, søke å dekke andres behov?

Siden den dagen har vi hatt andre nye buss-sjåførere. Av og til har de trengt litt rettledning, og takket være det eksempel en kjærlig kvinne og vår Frelser viste meg, har jeg vært villig til å gi den. ■

Forfatteren bor i Utah, USA.

ILLUSTRASJON: ROBERT T. BARRETT

Joseph Fielding Smith

Joseph Fielding Smith lærte å arbeide hardt som ung. Hans mor hjalp kvinner som skulle føde, og Joseph kjørte **vognen** hennes når hun besøkte pasienter. Etter hvert som Joseph vokste opp, ble han glad i Skriftene. Han skrev mange **bøker** om Kirkens lære. Som Kirkens president skrev han innvielsesbønnen til **Provo Utah tempel**.

Engler forkynte Frelserens fødsel for hyrdene som vokter sine nyfødte lam på markene nær Betlehem. “Den lille gutten som ankom i denne tiden for lammning, er kjent som ‘Guds lam’,” skriver eldste Bruce D. Porter i De sytti. “Det er en tittel med stor betydning, for han ankom sammen med lammene og skulle en dag ‘føres bort for å slaktes’ ... Han som var den største, gjorde seg selv til den minste – den himmelske Hyrde som ble Lammet.” Se “Kom, la oss ham prise” på side 16.

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE

NORWEGIAN

4

5

10792 Dec 13